

บทนำ

เดือนเมษายน

ลานหน้าห้างสรรพสินค้าของกรุงเทพฯ ถูกเนรมิตให้เป็นเวทีขนาดใหญ่สมกับเป็นวันเปิดตัวแอปพลิเคชัน ‘ไฮ’ ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญถึงในขณะนี้

แอปพลิเคชันนี้ถูกพัฒนาขึ้นให้ทันสมัยกว่าแอปพลิเคชันไลน์และวีแชต ทั้งการส่งข้อมูล การหาเพื่อน สร้างกลุ่มได้มากขึ้นกว่าแอปพลิเคชันเดิมๆ บริษัทเอเวอร์แกรนด์กรุ๊ปเปิดให้ลูกค้าในสามประเทศดาวนโหลดพร้อมกันตั้งแต่หลังเที่ยงคืนที่ผ่านมา ตามฤกษ์ดีที่ซินแสฮวงท่านายเอาไว้นั่นก็คือ ๐.๐๑ อันสื่อความหมายว่าแอปพลิเคชันจะเป็นที่หนึ่งตลอดกาล แม้ว่าตอนนี้บริษัทจะต้องรับมือกับข่าวร้ายเพราะประธานบริษัทอย่างนฤบาลเสียชีวิตจากการถูกฆาตกรรม แต่กิริณห์ในฐานะภรรยาก็เดินทางสานต่องานของสามี พิธีเปิดตัวยังดำเนินไปตามกำหนดการเดิม

กิริณห์และลูกทั้งสองมาถึงบริเวณจัดงานตั้งแต่สองชั่วโมงก่อน หล่อนสวมชุดสีดำไว้ทุกข์ สีหน้าเต็มไปด้วยความโศกเศร้า แซกผู้มีเกียรติ

จำนวนมากมาร่วมงานเพื่อเป็นการแสดงความระลึกถึงประธานบริษัท แสงไฟส่องลงกลางเวทีซึ่งจัดเตรียมอย่างยิ่งใหญ่สมศักดิ์ศรี คัดเอาตัวด้านหลังเป็นรูปปริศนาเตอร์สามคนจากฮ่องกง จีน และได้หวัน ได้แก่ ดราگون อี้เพย และเพย์ฉือ ทั้งสามคนโด่งดังมาก ด้านหน้าเวทีมีบรรดาแฟนคลับที่ต่างมารอตตั้งแต่หลายชั่วโมงก่อนเพื่อต้อนรับนักร้องขวัญใจ บ้ายไฟรูปมังกรเขียวที่เรียงรายอยู่ด้านหน้าบอกให้รู้ว่าคนที่ได้รับความนิยมสูงสุดจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากดราگون ศิลปินหนุ่มจากฮ่องกง

ไฟเอฟเฟกต์สว่างวาบขึ้นกลางเวทีดึงดูดสายตาทุกคู่ให้หันไปมองดนตรีเร้าใจเริ่มต้นขึ้น ร่วงสูงส่งในชุดสีน้ำเงินร่อนจากเวทีอีกฝั่งลงกลางเวทีด้วยสลึงที่ทีมงานเตรียมเอาไว้ เสียงกลองดังขึ้นพร้อมกับเสียงเอฟเฟกต์

อี้เพยและเพย์ฉือปรากฏตัวขึ้นจากคนละด้านของเวที ท่ามกลางสปอตไลท์ที่ส่องลงมา สองสาวแต่งกายด้วยเสื้อผ้ารัดรูปสีเงินสุดวาวหวีขึ้นบนเป็นลือเกาะอกสีเมทัลลิก ท่อนล่างเป็นกางเกงสั้นแคคิ์บจนเห็นแก้มกันอย่างชัดเจน ทั้งสามคนต่างโยกย้ายไปตามจังหวะร้อนแรง

ดราگونสวมเซ็กซี่ตัวยาวถึงเข่า ปลดกระดุมตลอดแนวเผยให้เห็นแผงอกแน่นตึงและหน้าท้องแบนราบที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเรียงตัวเป็นลอนสวย เสื้อคลุมด้านนอกคล้ายกับสูทยาวสีกรมท่า ที่หุ้มไม่โครโฟนขนาดเล็กคล้องอยู่กับใบหูเพื่อสะดวกในการเต้น ใบหน้าคมเข้ม ผิวขาวจัด นัยน์ตาคมโตต่างจากหนุ่มฮ่องกงทั่วไปที่มักจะตาชั้นเดียว ทุกคนเดาว่าเขาน่าจะเป็นลูกครึ่งเพราะเครื่องหน้าที่สมบูรณ์แบบตั้งแต่คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากแดงจัดติดกับฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ เสน่ห์เหลือเฟือมาจากลักยิ้มตรงข้างแก้ม ทุกครั้งเวลาชายหนุ่มหันไปสบตา เหล่าแฟนคลับที่อยู่หน้าเวทีก็พากันส่งเสียงกรี๊ดดังลั่นยิ่งกว่าเดิม

เขาคือผู้ชนะการแข่งขันรายการเรียลิตีโชว์ *เอกซ์วัน* ซึ่งทางฮ่องกงซื้อลิขสิทธิ์มาจากประเทศเกาหลี จุดประสงค์เพื่อรับเด็กฝึกจากทั่วประเทศมาแข่งกันในรายการโดยอาศัยคะแนนโหวตจากผู้ชมทางบ้าน ต้องฝึกทักษะ

หลายด้านทั้งการร้อง การเต้น การเร้า คะแนนเก็บจากบนเวที ศูนย์ฝึก
สุดท้ายก็คัดเหลือเพียงสิบเอ็ดคนเท่านั้นที่จะได้เซ็นสัญญาเป็นนักร้อง
บอยแบนด์หรือเกิร์ลกรุ๊ปซึ่งมีอายุสัญญานานถึงห้าปีเลยทีเดียว ดราก้อน
ทำคะแนนได้สูงสุด หลังจบการแข่งขัน เขาก็โด่งดังในชั่วข้ามคืน

“ดราก้อน! ดราก้อน! ดราก้อน!” แฟนคลับส่งเสียงเชียร์ดังลั่น ต่าง
ชูป้ายไฟ

ดราก้อนส่งยิ้มหวาน เต็มเป็นจังหวะผ่านกลางเวที ยืนมือสองข้าง
ออกไปยอตัวสัมผัสกับแฟนเพลงทั้งสองด้านของเวทีที่ทำเป็นทางเดินทอด
ยาวไปสู่กลางฝูงชน เสียงกรี๊ดดังลั่นจนกลบเสียงร้องเพลง ดราก้อนส่งจูบ
ให้แก่แฟนเพลงพร้อมกับทำมือเป็นสัญลักษณ์ของคำว่ารักในภาษาเกาหลี
สาว ๆ หน้าเวทีกรี๊ดจนสุดเสียง บางรายพยายามตะกายขึ้นบนเวทีเพราะ
ต้องการจับมือนักร้อง แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยด้านล่างห้ามเอาไว้
เวทีวันนี้สร้างขึ้นสูงกว่าปกติเพื่อความปลอดภัยของศิลปินทั้งสามคน

ดราก้อนเรียกเสียงกรี๊ดอีกรอบด้วยการถอดเสื้อตัวนอกออก สะบัด
เหนือหัวในจังหวะท่อนฮุคด้วยท่วงท่าเร้าใจแสนเซ็กซี่ เนื้อเพลงในวันนี้แต่ง
ขึ้นเพื่อการเปิดตัวแอปพลิเคชันไฮโดยเฉพาะ โดยที่ก่อนหน้านี้สองสัปดาห์
ได้มีการปล่อยทีเซอร์ออกมาเรียกน้ำย่อยตามด้วยการปล่อยเพลงเต็มลงใน
ยูทิวบ์ ยอดเข้าชมทะลุล้านครั้งภายในเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง

ดราก้อนสะบัดเสื้อตัวนอกโยนไปให้แฟนเพลง สาว ๆ ต่างพุ่งตัวไป
รับจนหวิดเกิดจลาจลย่อย ๆ แต่สุดท้ายหญิงสาวร่างอวบคนหนึ่งก็คว้าเสื้อ
เอาไว้ได้ หล่อนคลี่ยิ้มอย่างผู้มั่งคั่ง สปอตไลท์ส่องไปที่หล่อนทำให้แฟนเพลง
คนอื่นต่างพากันเสียดายแต่ก็หันไปดูโทรทัศน์ต่อ นักร้องหนุ่มเหลือเพียงเสื้อตัว
ในที่เป็นสีขาวซึ่งบัดนี้เปียกเหงื่อจนชุ่มและแนบกระชับไปกับเรือนร่างราวกับ
ผิวหนังชั้นที่สอง กล้ามเนื้อหน้าท้องสุดเซ็กซี่ที่แต่งตัวเป็นลอนสวยอันเป็น
ผลจากการเข้ายิมวันละไม่ต่ำกว่าสามชั่วโมง

ชายหนุ่มเลิกเสื้อเปียกขึ้นโซฟากล้ามท้อง แอ่นตัวโค้งสไลด์ตัวในท่า

คุกเข้าไปไกลไปบนพื้นในจังหวะเพลงใกล้จะจบ แฟนเพลงสาวๆ ต่างกรี๊ดอย่างสุดเสียงเมื่อร่างของเขาพุ่งเข้าไปหาแฟนเพลงหน้าเวทีอีกครั้ง หลายคนต่างยื่นมือออกมา บ้างก็พยายามปีนขึ้นเวที แต่บอดี้การ์ดด้านล่างก็ทำหน้าที่คุ้มฝูงชนเอาไว้ นักร้องสาวสองคนเต้นด้วยท่าเซ็กซี่ร้อนแรงไม่แพ้กัน เพลงมาถึงตอนจบ นักร้องสามคนรวมตัวกลางเวทีเพื่อโพสท่าจบ ดราก้อนตระกองกอดทั้งคู่เอาไว้แล้วหอมแก้มหญิงสาวคนละทีตามสคริปต์ เสียงปรบมือดังเกรียวกราวตามด้วยเสียงกรี๊ดไปทั่วบริเวณ

ดราก้อนโบกมือให้แฟนเพลง พิธีกรเดินจากข้างเวทีเพื่อสัมภาษณ์ทั้งสามคนและเปิดให้แนะนำตัว จนมาถึงดราก้อน เขาให้สัมภาษณ์ตามสคริปต์และเชิญชวนให้ทุกคนดาวน์โหลดแอปพลิเคชันนี้ หลังจากนั้นก็เดินโบกมือให้ทุกคนแล้วรีบเข้าไปหลังเวที ไม่นานสองสาวนักร้องก็เดินตามเข้ามา มานด้านหลังเวทีถูกรูดปิด พิธีเปิดตัวแอปพลิเคชันอย่างเป็นทางการโดยחקกิตติมงคลก็เริ่มต้นขึ้น

“วันนี้นายทำได้ดีมาก ตอนเปิดตัวลงบนเวทีสุดยอดเยี่ยมมาก”

ลีหยังเอี่ยม ผู้จัดการส่วนตัวคนนี้ทำงานกับดราก้อนมาหนึ่งปีแล้ว ทั้งสองกำลังอยู่ในห้องส่วนตัวที่ทีมงานจัดไว้ให้

“นายพูดเหมือนฉันไม่เคยขึ้นเวทีขึ้นละ เรื่องแค่นี้ยัยจิบๆ”

“ทำเป็นพูดดี ฉันรู้ว่านายเองก็ตื่นเต้น”

ภาพจากจอมอนิเตอร์เผยความเคร่งเครียดที่แฝงอยู่ แม้จะเพียงแค่อีกรายการ แต่สำหรับคนที่ทำงานด้วยกันมาเป็นปีก็รู้ได้ว่าดราก้อนกำลังรวบรวมสมาธิ

“ก็มีบ้าง งานข้างขนาดนี้ หรือนายไม่อยากให้มันออกมาเพอร์เฟกต์ล่ะ”

ดราก้อนตั้งใจทำงานทุกชิ้นเพราะถือว่ามันคือบทพิสูจน์ตัวเอง ตั้งแต่เล็กจนโตเขาเหมือนคนที่อยู่ใต้เงาของมารดา การเป็นลูกชายคนเดียวของ

เหว่ยป้อจื่อ ดาวค้างฟ้าของฮ่องกงทำให้ไม่ว่าเขาจะขยับตัวทำอะไรล้วนถูกจับตามอง แม้ว่าตอนนี้มารดาจะวางมือจากการบั่นทอนหั้นมาลุล่วงกิจด้านอสังหาริมทรัพย์เต็มตัว แต่ยิ่งท่านร่ำรวยมากเท่าไร คนก็ยิ่งสนใจดราาก่อนมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อหลายปีก่อน เหว่ยป้อจื่อพาเด็กชายปริศนาคนหนึ่งกลับมาที่ฮ่องกง ด้วยความที่หล่อนยังไม่แต่งงานทำให้ตกเป็นข่าวซุบซิบในสังคมทันที สื่อหลายสำนักประโคมข่าวว่าดาราสาวแอบหนีไปคลอດลูกที่ต่างประเทศ แต่เหว่ยป้อจื่อก็เลือกที่จะเงียบเพื่อสยบข่าวลือต่างๆ สมัยเด็กดราาก่อนมักจะถูกเพื่อนล้อเลียนอยู่เป็นประจำ บ้างก็ว่าเขาเป็นลูกเมียเก็บ หรือไม่ก็ว่าเขาเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกเก็บมาเลี้ยง

การถูกนินทาทำให้กลายเป็นเด็กมีปมด้อย เด็กหนุ่มประชดชีวิตด้วยการทำตัวเกรงสารพัด ทั้งโดดเรียน ก่อเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน เขาทำเรื่องโหดเหี้ยมแทบทุกอย่าง เริ่มจากซ้อมเตอร์ไซด์ความเร็วสูงตั้งแต่อายุสิบสาม เล่นกีฬาอันตรายเพื่อลบคำสบประมาทว่าเขาเป็นแค่ลูกเมียน้อย

แต่แล้ววันหนึ่งโชคชะตาก็ทำให้ดราาก่อนตัดสินใจเข้าประกวดร้องเพลงเพื่อพิสูจน์ตัวเอง เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อพิสูจน์ว่าตนไม่ใช่เอาแต่เล่นไปวันๆ สุดท้ายดราาก่อนก็สร้างชื่อให้ตัวเองได้สำเร็จ ตอนนี้เขาได้เซ็นสัญญาแสดงภาพยนตร์และกำลังจะมีโปรเจกต์พิเศษกับนักร้องวัยรุ่นคนอื่น

“ทำไมจะไม่อยาก ก็ฉันเป็นผู้จัดการนายนี่ ทั้งงานราษฎร์งานหลวงรับและ แถมยังต้องสลบห้องนอนเพื่อให้นายเก็บพรหมจรรย์ไว้ใช้ตอนแต่งงานอีก”

ผู้จัดการหนุ่มพูดติดตลก แต่ดราาก่อนไม่ขำด้วย เขาหน้าตึง ชกหัวไหล่ผู้จัดการเพื่อระบายความหงุดหงิด

“บอกแล้วไงว่าไม่ชอบให้พูดเรื่องนี้ ไม่เข้าใจหรือไง” ชายหนุ่มมองผู้จัดการด้วยสายตาตำหนิ

“ทำไมล่ะ น่ารักดีออก หนุ่มๆ ยุคห้าจีตอนนี้มีใครยังเวอร์จินเหมือนนายบ้างล่ะ”

ดรากรณ์ชอบบอกรามแน่น แม้ภาพลักษณ์ของเขาจะเป็นแบบบอย แต่นั่นก็แค่กลยุทธ์ทางการตลาดของต้นสังกัด ในชีวิตจริงดรากรณ์ไม่เคยมีแฟน ชายหนุ่มไม่ศรัทธาในความรักและไม่เคยคิดจะแต่งงาน ผู้หญิงคือสิ่งมีชีวิตที่เขาพยายามจะหลีกห่าง โดยเฉพาะสองสาวไฟแรงสูงอย่างเพ้ยฉิวและอ๊อฟยี่ที่คอยให้ทำชายหนุ่มตลอดเวลา

“ไม่พูดมากก็ไม่มีใครว่านายเป็นใบ้หรอกนะ เอาเวลาไปทำเรื่องที่มีประโยชน์จะดีกว่าไหม”

“ทำเป็นโมโหไปได้ เอาเถอะ ฉันไม่ล�กก็ได้ งานเสร็จแล้วจะกลับโรงแรมเลยไหม จะได้เรียกคนรถมารับ”

ดรากรณ์โคลงศีรษะ เขาเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดสีเข้มกับกางเกงยีนสวมเสื้อหนังทับด้านนอกและสพายเป้ไว้ด้านหลัง “ยังหรอ ก นายกลับก่อนเถอะ บังเอิญวันนี้ฉันมีธุระ”

“ธุระอีกแล้ว วันก่อนนายก็หายตัวไปทีหนึ่งแล้วนะ อย่าบอกนะว่าจะขี่มอเตอร์ไซด์กลับเองคนเดียววะ นี่มันเมืองไทยนะไม่ใช่ฮ่องกง ไปไหนมาไหนคนเดียวมันอันตราย”

แม้จะมาทำงานที่เมืองไทยแต่ดรากรณ์ก็ยังรักสันโดษ ชายหนุ่มมีมอเตอร์ไซด์บิ๊กไบค์ที่ซื้อฝากเอาไว้ที่นี่

“เอาเป็นว่าคืนนี้ฉันยังไม่อยากกลับโรงแรม พรุ่งนี้ควงานฉันว่าง ว่างค่อยเจอกันวันมะรืนก็แล้วกัน ไม่ต้องห่วงฉัน”

“นายจะไปไหนหรือรว พักนี้นายทำตัวลึกลับจัง”

ดรากรณ์มาเมืองไทยคราวนี้นานถึงหนึ่งเดือนเลยทีเดียว และตามสัญญาเขาจะต้องบินมาทำงานที่นี่เป็นระยะๆ นอกจากงานเปิดตัวแล้ว เขายังมีสัมภาษณ์ ถ่ายแบบในนิตยสารเมืองไทย และรายการโทรทัศน์แทบทุกวัน แต่พรุ่งนี้ควว่าง ลีหงเดาว่าดรากรณ์คงนอนเล่นเกมอยู่ในห้องพัก

แต่พอฟังจากชายหนุ่มแล้วยิ่งประหลาดใจ

“เอาน่า ฉันก็แค่อยากมีเวลาส่วนตัวบ้าง ฉันไม่ใช่เด็กหนุ่มแล้วนะวัยรับผิดชอบตัวเองได้หรอกนะ”

“หรือนายกลัวยายสองคนนั้นจะมาเคาะห้องฉันหรือ ฉันกับยายแลกห้องกันแล้ว ไม่มีใครรู้หรอก”

“ยังงี้ก็ไม่ไว้ใจ ฉันยังไม่อยากมีข่าวฉาว คินนี่ฉันอยากอยู่คนเดียวบ้างจะได้ไหม ทำไมต้องตัวติดกันเป็นตังเมตลอดเลยหรือไง”

“ได้นะได้ ฉันก็แค่ห่วง”

“เอาน่า ฉันดูแลตัวเองได้ รับรองไม่มีเรื่องวุ่นมาถึงนายแน่นอน ฉันไปนะ”

หนุ่มร่างสูงโปกมือ เดินออกจากห้องพัก มองจากด้านหลังชุดที่เขาสวมแล้วเหมือนสิงห์นักบิด ตราก่อนเลือกใช้ลิปส์ของพนักงานเพื่อหลบจากความพลุกพล่าน เขาไม่เคยบอกใครแม้แต่ผู้จัดการว่ามีบ้านสองหลังอยู่ที่เมืองไทย หลังแรกอยู่ที่กรุงเทพฯ ส่วนอีกหลังอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต มารดาซื้อเก็บเอาไว้หลายปีแล้ว บิ๊กไบค์คันนี้เขาก็เอาไปจอดไว้ที่บ้านในกรุงเทพฯ

ตราก่อนรักเมืองไทย เขาชื่นชอบทะเลเป็นที่สุด เขาจึงมักใช้เวลาว่างพักผ่อนริมชายหาด ว่ายน้ำหรือไม่กี่เล่นเซิร์ฟ แต่สิ่งที่แปลกก็คือเขากลัวการดำน้ำเป็นที่สุด ทุกครั้งที่ดำลงไปด้านล่าง เหงื่อภาพแตกพลั๊ก ชายหนุ่มเคยไปพบแพทย์หลายครั้งเพื่อหาสาเหตุแต่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบ

ตราก่อนกดลิฟต์ไปถึงชั้นล่าง หยิบกุญแจออกมาและก้าวขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ที่จอดไว้ชั้นใต้ดิน แต่แล้วร่างของใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้น

“จะรีบไปไหนคะริว ทำไมไม่รอฉันก่อน”

ตราก่อนหน้าบึ้ง จำได้ตั้งแต่ยังไม่เห็นหน้าว่าเสียงนั้นเป็นของใคร ความเป็นส่วนตัวกำลังถูกขัดจังหวะแต่ที่เขาไม่เข้าใจคืออึ๊เพยรู้ได้ยังไงว่าเขาจอดมอเตอร์ไซค์ไว้ตรงนี้

“คุณมาทำอะไรที่นี่” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงแข็ง

“แหม ถ้ามได้ ฉันก็เตรียมพร้อมเพื่อจะไปในรถเล่นกับคุณยังไถ่ละคะ”

สาวร่างอวบอิมเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับแตะมือลงบนบ่า กรีดเล็บลงไปตามท่อนแขน ดรากร้องสะดุ้งชักแขนหนี จ้องคนตรงหน้าตาว่า

“ใครบอกว่าผมจะให้ไปด้วย”

“แหม วิวคะ ทำเป็นซีเรียสไปได้ ná ให้ฉันไปด้วยคนจะเป็นไรไปเมื่อครูนั่นบนเวทีเราสองคนยัง...” อี้เพยเอียงมาเกาะแขนพร้อมกับซับหน้าลงบนบ่า

ดรากร้องสั่นหน้า “นั่นมันงาน แต่นั่นนอกเวลา เราสองคนไม่ได้สนิทกัน” หนุ่มร่างสูงยั่วคำ ดึงแขนออกจากการเกาะกุม สีหน้าเย็นชา

อี้เพยหน้าอง้า จ้องหน้า “นี่คุณไร่เยื่อใยกับฉันถึงขนาดนี้เลยหรือคะ แล้วเมื่อครูนั่นบนเวทีคุณยังหอมแก้มฉันเลย”

“ผมทำเพราะได้รับคำสั่งต่างหาก แต่พองานเลิกทุกอย่างก็จบ เก๊ตใหม่” ดรากร้องยั่วคำ

อี้เพยกำมือแน่น หล่อ่นกำลังจะกรีดออกมา แต่แล้วเสียงหัวเราะของผู้หญิงอีกคนก็แทรกขึ้น

“ได้ยื่นชัดแล้วไซ้ใหม่อี้เพย วิวพูดแล้วว่าเขาไม่ได้สนใจหล่อ่น ไส้หัวไปได้แล้ว”

“เธอมาเกี่ยวอะไรด้วยเพยฉื่อ”

“เกี่ยวสิ เพราะรึวันดกับฉันเอาไว้ต่างหาก”

สาวร่างเพรียวเข้ามาเกาะแขนอีกข้าง ขณะที่อี้เพยไม่ยอม ดึงแขนอีกข้างของริไว้ สภาพตอนนี้จึงเหมือนทั้งคู่อ้างย้อยุดกัน

“ริไม่มีทางไปกับเธอรู้เอาไว้ด้วย เขาเป็นของฉัน”

“ใครบอก เขาเป็นของฉัน เราสองคนเป็นแฟนกัน”

ดรากร้องอ้าปากค้าง มองสองสาวที่ต่างเถียงกันข้ามหน้าเขาอย่างไม่มีใครยอมใคร

“ไม่จริง เขาชอบฉัน แฟนคลับของเราสองคนก็เชียร์”

เพ่ยฉือทำหน้าที่ได้กลับ “เข้าข้างตัวเองไปหรือเปล่า อย่างนี้เขาเรียกว่าเพ้อเจ้อไม่เข้าเรื่อง มีแต่คนเชียร์ฉันกับริว พวกเขาบอกว่าเราเหมาะสมกันมาก”

“ต่อแหละ”

“เธอดำไคร่”

“ก็จะไคร่เสียอีก เธอนั่นละ หน้าไม่อาย”

“เฮ้ะ! นั่น”

ร่างอวบอืดเงื้อมือขึ้นหมายตบ

ตราบก่อนสะบัดแขนออกสองข้าง ตะคอกด้วยเสียงอันดัง “พอได้แล้ว! ผมไม่ได้เป็นของใครทั้งนั้น นี่มันบ้าไปกันใหญ่แล้ว ปล่อยแขนผมทั้งคู่นั่นละ”

“แต่ริวคะ”

อึ่เพ่ยปราดเข้ามาจะเกาะแขนอีก แต่ตราบก็หันหน้าดู จ้องหน้าหล่อน นัยน์ตาวาว

“ขึ้นเกาะแขนผมอีก คราวนี้ผมไม่ไว้หน้าคุณแน่ ผมจะหักมือคุณทิ้งเอาไว้ให้พิการไปเลย”

เพ่ยฉือยิ้มเยาะ หล่อนยื่นมือมา แต่ตราบก็หันไปถลึงตา ชี้นิ้วชี้หล่อนเช่นเดียวกัน

“คุณก็เหมือนกัน ทั้งสองคนเลย ถอยไปห่างๆ ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือน!” ชายหนุ่มตะคอก สวมหมวกกันน็อกแต่หน้าหมวกยังเปิดอยู่ เขาสตาร์ทเครื่อง

อึ่เพ่ยเอ่ยเสียงอ่อน “คุณจะไปไหนคะริว”

“ไปไหนก็ได้ที่ไม่มีตัวรบกวนอย่างคุณสองคน รำคาญ”

“แต่เพ่ยฉืออยากขอไปด้วย ฉันสัญญาว่าจะไม่กวนใจคุณ”

“ไม่!”

“ริวคะ”

ดราก์อนชี้หน้าผู้ทั้งสองคน “หยุดทั้งคู่! ไปให้พ้น ต่อไปอย่ามาวุ่นวายกับผมอีก”

ร่างสูงปิดหน้าหมวกกันน็อกลง เพยจือกับอ๊อฟเพยชัยบจะเข้าไปหา แต่เขาเร่งความเร็วออกไปจนแทบจะเหี่ยวพวกหล่อน สองสาวเห็นท่าไม่ดี จึงพากันหลบ หล่อนหันมาแยกเขี้ยวใส่กัน เมื่อรถแล่นไปพ้นสายตา ต่างผ่ายต่างเดินแยกกันกลับขึ้นห้องของตัวเอง

ทั้งสามไม่รู้ว่ในที่จอดรถของห้างสรรพสินค้ายังมีนักข่าวอีกคนหนึ่ง กำลังแหยะยิ้ม เขามองภาพในกล้องของตน แค้นเสีย

“งานนี้สนุกซัวร์ ไอริว ทุกคนชอบข่าวฉาว แก๊งแน่ๆ”

เขาคดส่งข้อความไปหาบรรณาธิการพร้อมกับส่งรูปในกล้องไปเรียกน้ำย่อย รอยยิ้มหมายมาดผุดขึ้นเมื่อคิดถึงรายได้จำนวนมหาศาลที่จะได้จากการขายภาพลับชุดนี้

แม้จะหงุดหงิดกับการต้องพบกับใครบางคน แต่เมื่ออยู่บนมอเตอร์ไซด์ ความเครียดก็มลายหายไปทันที ดราก์อนชอบความเร็วเป็นที่สุด เขาใช้เวลาว่างขี่มอเตอร์ไซด์ไปท่องเที่ยวในที่ต่างๆ แม้จะไม่คุ้นชินเส้นทางในเมืองไทยแต่ด้วยอุปกรณ์นำทางที่ดีเยี่ยมทำให้ชายหนุ่มปรับตัวได้ ยิ่งเมื่อเบนทิศออกต่างจังหวัด รถราบนถนนใหญ่ก็โล่งขึ้น ชายหนุ่มสามารถเร่งความเร็วไปสู่จุดหมายได้ตั้งใจ เขาไม่ได้กลับบ้านในกรุงเทพฯ อย่างที่ควรจะเป็น แต่กำลังไปบ้านเช่าที่อำเภอสวนผึ้งแทน

หลังจากขี่รถมานานจนถึงจุดหมาย ดราก์อนจอดมอเตอร์ไซด์หน้าบ้าน ผลักประตูเข้าไปก็พบใครอีกคนนั่งเอกเขนกดูโทรทัศน์อย่างสบายใจเฉิบ

เงินห่าว หรือที่ดราก์อนมักเรียกว่าอาจารย์ผิงกั๋วซิ่นมา ลีหน้าประหลาดใจเล็กน้อยก่อนจะหันไปสนใจผิดไทยกลืนหอมฉุยตรงหน้าแทน

เงินห่าวใช้ตะเกียบคีบเส้นส่งเข้าปาก กลิ่นหอมของอาหารไทยแท้ๆ หรือที่เรียกว่าสตรีตฟู้ดทำให้ดรากรณ์ยืนอยู่ตรงประตูห้องร้องจ๊อกเลยทีเดียว เขาเดินมาหยิบผัดไทยอีกห่อแต่กลับถูกตะเกียบเกาะที่หลังมือจนนิ้วหน้า

“อะไร แค่นี้ก็หิว แบ่งหน่อยไม่ได้หรือ คุณมีตั้งสองห่อ”

คนตรงหน้าอมยิ้มจนเห็นรอยตีนกาที่หางตาทั้งสองข้าง นัยน์ตาสีฟ้าหยิอย่างอารมณ์ดี

“แบ่งอยู่แล้ว แต่ต้องไปล้างมือก่อน”

ดรากรณ์ทำหน้าแบ่ มองหลังมือที่กลายเป็นรอยแดงจากการถูตะเกียบ

“ชอบทำเหมือนผมเป็นเด็กอยู่เรื่อย”

“ยังงี้ก็เด็กกว่าฉัน” เงินห่าวยกไหล่

ดรากรณ์หน้าบึ้ง จำต้องเดินไปล้างมือตามคำสั่งอย่างไม่เต็มใจนัก
ข้าเลื่อมมองประตูห้องพักเพราะรู้ว่ามีคนป่วยอยู่ในนั้น

สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อนถือเป็นการออกภาคสนามครั้งแรกของเขาเลยทีเดียวน ดรากรณ์เผชิญหน้ากับคนร้ายที่มีอาวุธครบมือ พวกมันต้องการชีวิตชายสองคนแต่เขากับเงินห่าวเข้าไปช่วยเหลือไว้

เงินห่าวปลิดชีพมันทุกคนภายในชั่วพริบตา แต่พวกเขาไปถึงช้าเกินไป ชายอีกคนจึงเสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ส่วนอีกคนถูกยิงบาดเจ็บสาหัสเคราะห์ดีที่เงินห่าวรู้วิชาแพทย์จึงผ่าตัดนำกระสุนออก พวกเขาเร่งหาที่พักรักษาตัวเพื่อนคนป่วยมารักษาตัว แม้จะผ่าตัดเรียบร้อยแล้วแต่ร่างกายของอีกฝ่ายอ่อนเพลียมากเพราะเสียเลือด ช่วงแรกดรากรณ์กลัวเหลือเกินว่าคนเจ็บจะทนพิษบาดแผลไม่ไหวจนเสียชีวิต เขากับเงินห่าวต้องผลัดกันเฝ้า จนในที่สุดคนป่วยก็ฟื้นคืนอันตราย ร่างกายของคนป่วยยังไม่ฟื้นตัวดีจึงต้องนอนอยู่แต่ในห้อง

“ยังไม่ออกมาหรอก อย่าสนใจเลย รีบกินเถอะ”

สิ่งที่ดรากรณ์สนใจไม่ใช่อาการของคนป่วย แต่คือคำถามว่าเพราะอะไรเงินห่าวถึงยอมเสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยคนแปลกหน้า คนที่ใช้ชีวิตส่วน

ใหญ่ในฮ่องกงมาตลอดชีวิตजू ยอมบินมาเมืองไทยต้องไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญแน่ แต่พอถามเงินห่าวก็ไม่ยอมบอก

เงินห่าวเป็นคนลึกลับมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ดราก้อนพบกับเงินห่าวครั้งแรกตอนอายุสิบขวบ ตอนนั้นเขามีเรื่องทะเลาะกับเพื่อนที่โรงเรียนและถูกรุมทำร้าย เขาเกลียดทุกคนที่ชอบล้อว่าเขาเป็นลูกไม่มีพ่อ แต่สมัยก่อนเด็กชายตัวเล็กจึงสู้เพื่อนไม่ได้และถูกรังแกเป็นประจำ เขามักจะหนีไปซ่อนในห้องน้ำแต่ก็ถูกเด็กที่โตกว่าล้อมเอาไว้

เงินห่าวสอนวิธีเอาชนะเด็กคนอื่น ๆ ด้วยเทคนิคการต่อสู้ แม่ดราก้อนตัวเล็กกว่าอีกฝ่ายเกือบเท่าตัว แต่ก็จัดการเพื่อนที่มารังแกได้สบายๆ เขาใช้เวลาหลังเลิกเรียนฝึกศิลปะป้องกันตัว ทั้งชกมวย ยิงปืน ฟันดาบ การต่อสู้ระยะประชิด เพื่อต่อกรกับคนที่มาถล่มถ้าง เขาฝึกหนักจนชำนาญ แรกทีเดียวก็เพื่อต่อสู้ป้องกันตัว แต่หลังจากนั้นกลับเป็นความสนุกเมื่อได้ฝึกฝนสิ่งใหม่ๆ ไม่มีใครในบ้านรู้ว่าเขาแอบฝึกวิชากับเงินห่าว ทุกครั้งที่ว่าง ดราก้อนอ้างว่ามีตัวหนังสือกับเพื่อน แม่แต่มารดาที่ไม่เคยถามด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มปรายตาไปทางประตูอีกครั้ง ก่อนหลุดตัวลงนั่งตรงข้าม คว่ำห่อผัดไทยไปแกะใบตองออก กลิ่นหอมยั่วน้ำลายสอ เส้นจันท์ผัดจนเงาสวย เต้าหู้หั่นเป็นชิ้นพอดีคำทอดจนเหลือง ถั่วงอกกรอบ กุ้งตัวโตสีส้มสวย ชายหนุ่มคืบเส้นส่งเข้าปาก

“ซ้าๆ หน้อย ประเดี๋ยวกี๊ลวกปากกันพอดี”

“มีอีกห่อไหม ผมไม่อิ่มแน่”

เงินห่าวพ่นลมออกทางจมูก ยิ้มจนเห็นรอยย่นที่หางตา “ตะกละชะมัด กินยังไม่ทันหมด มาขออีกห่อ ไม่มีเงินซื้อกินหรือไง”

“ก็ผมใช้พลังงานเยอะนี่นา อีกร้อยอย่างช่วงนี้คุณใช้งานผมหนักมาก ไหนจะขับรถ ไหนจะต่อสู้”

เขาต้องขี่มอเตอร์ไซด์ไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับอำเภอสวนผึ้ง

เพื่อดูแลคนป่วย โชคดีที่ดรากร้อนมีวินัยซ้อมเต้นมาตลอดจึงไม่เสียนาน เขายังคงทำทุกอย่างได้ดีเยี่ยมเหมือนเดิม

“รู้่น่า มีอีกสองห้องวางอยู่ในครัว แล้วก็มีโຈ้กเผื่อคนป่วยด้วย”

“นี่เขายังไม่กินอาหารอีกหรือ”

“ยังไม่ออกมาเลย ประตูปิดเงียบตั้งแต่เช้าแล้ว”

อาการของคนป่วยหนักมาก น่าจะใช้เวลาพักฟื้นอีกสองอาทิตย์หรือมากกว่านั้น

“อย่างนี้จะไหวหรือ” สิ่งทีเงินหาวย้าก็คือ อีกไม่กี่วันคนป่วยจะต้องกลับบ้าน แต่ดรากร้อนคิดไม่ตกว่าคนที่อาการเพียบหนักขนาดนั้นจะมีเรี่ยวแรงเดินออกจากบ้านได้อย่างไร ขนาดอาหารยังต้องนำไปประเคนถึงในห้อง

“ไม่ไหวก็ต้องไหว เขาเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว”

“ทำไมต้องรีบ เขามีธุระอะไรนั้หรือ”

“จะถามให้มากความทำไม ไม่ยกรู้ว่าเดี๋ยวนั้เป็นเจ้าหนูจำเไม่ ถาหนุนถาหนี รีบกินให้เสร็จๆ แล้วก็เทโຈ้กไปให้คนป่วยในห้องด้วย”

“แล้วคุณล่ะ”

“ฉันว่าจะไปจับสักหน่อย จะฝากคุณเฝ้าแทน ได้ข่าวว่าว่างจนถึงเย็น พรุ่งนี้ไม่ใช่หรือ”

เงินหาวยืมอย่างเจ้าเล่ห์ นัยน์ตาเป็นประกาย ดรากร้อนเกลียดสายตาแบบนี้เป็นที่สุด แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ลงเลยสักที

“ทีแบบนี้ละรู้ดี ถ้าคินนี้ผมไม่มาจะทำยังงั้”

“คนไฮเปอร์อย่างคุณคงไม่ยอมถูกขังอยู่แต่ในโรงแรมหรอก ต้องหาเรื่องแจ้นออกมาข้างนอกจนได้นั้แหละ หรือไม่จริง”

ดรากร้อนเกลียดการอยู่เฉยๆ เป็นที่สดุ หลายวันก่อนตอนอาจารย์ส่งข้อความชวนให้ไปออกภาคสนาม เขาก็รู้สึกคึกคักขึ้นมาทันที

“รู้เใจผมเหลือเกินนะ ผมอาจจะไม่ยอมทำตามที่คุณสั่งก็ได้”

“สรุปจะเฝ้าหรือไม่เฝ้า” คนอาวูโสกล่าวขู่

“แหม ทำเป็นดู คุณก็รู้ว่าผมเป็นเด็กดีขนาดไหน”

“จันรีรีบกิน จะได้เอาอาหารให้คนป่วย บ่านนี้เป็นลมไปแล้วมั้ง”

“สิ่งใหญ่เขี้ยวนะ ทำไมต้องดูแลเขาดีขนาดนี้ ญาติก็ไม่ใช้สักหน่อย”

ที่ผ่านมามาตราก่อนเป็นลูกมือช่วยเช็ดตัวและทำแผลให้คนป่วย คนที่นอนหมดสติอยู่บนเตียงมีไข้สูง ตัวร้อนราวกับไฟไหม้ เขาเคยถามถึงเหตุผลแต่เงินห่าวก็ตอบเพียงว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นกุญแจสำคัญ ด้วยความอยากรู้เขาจึงลองค้นข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ และก็พบว่าผู้ชายที่เขาช่วยชีวิตเอาไว้เป็นถึงดีไซเนอร์ดังซึ่งกำลังจะมีผลงานแฟชั่นโชว์ที่เมืองไทยวันมะรืนนี้

“ถามแต่คำถามเดิมๆ ไม่เบื่อบ้างหรือไง”

“ผมจะถามจนกว่าคุณจะช่วยพูดปากบอกความจริงว่าเขาสำคัญยังไงต่อคุณกันแน่ อะไรทำให้คุณอุตส่าห์บินมาทำตัวเป็นฮีโร่ถึงเมืองไทย”

“ไม่มีทาง เลิกเข้าซี้แล้วก็กินเสีย ฉันจะไปนอนละ”

ชายร่างหนาจัดการกับผัดไทยในห่อของตัวเองเสร็จ เขานำชะไปทิ้งลงถัง

ดรากร่อนสายหน้า มองตามแผ่นหลังอีกฝ่าย แม้ปีนี้เงินห่าวอายุมากแล้วแต่การเคลื่อนไหวกลับคล่องแคล่วราวกับหนุ่มๆ คงเพราะออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน ร่างหนายกโหลใบกมื่อ เปิดประตูเข้าไปในห้องนอนอีกฝั่ง ดรากร่อนหันมาสนใจผัดไทยตรงหน้า เขากินหมดสองห่อในเวลาอันรวดเร็ว แล้วเดินเข้าไปในครัวและเทจังก์ลงในชามเพื่อนำเข้าไปให้คนป่วยในห้องตามคำสั่ง

แสงอาทิตย์ที่ส่องเข้ามาในห้องทำให้ร่างสูงหยีตา ดรากร่อนไม่รู้ว่าเผลอหลับไปบนโซฟาตั้งแต่เมื่อไหร่ คงเพราะความเหนื่อยล้าจากการขี่รถทางไกล เมื่อคืนเขานำอาหารเข้าไปให้และพบว่าคนป่วยนั่งหลับตาทำสมาธิ

อยู่บนเตียง ไทกะตัวสูงมาก ผิวขาวจัดแม้ว่าบนร่างกายจะเต็มไปด้วยบาดแผลแต่ก็ยังบดบังความหล่อไม่ได้อยู่ดี รูปในหนังสือพิมพ์เมื่อเทียบกับตัวจริงแล้วยังห่างชั้นอยู่มาก เขาได้แต่สงสัยว่าทำไมอีกฝ่ายถึงถูกคนร้ายตามไล่ฆ่า

เมื่อได้อาหารคนป่วยก็รับไป พยักหน้ายิ้มให้ ดราก็อ่อนไม่กล้าพูดคุยกับคนป่วยเพราะเขาไม่รู้ต้นลึกหนาบางของสิ่งที่เกิดขึ้น หลังจากส่งอาหารให้ตามคำสั่งเขาก็กลับมานั่งดูโทรทัศน์ก่อนจะหลับยาวและตื่นขึ้นมาตอนนี่

เมื่อผลึกประตูออกไปตรงระเบียงบ้านก็พบว่าเงินห้าบาทที่ตนก่อนหน้านี้ภาพที่เห็นจนคุ้นตาคือชายอายุหกสิบมากจะนั่งอ่านหนังสือพิมพ์และจิบกาแฟแต่ลึกๆ ลงไปแล้วดราก็นั่นใจว่าอาจารย์คงกำลังกังวลเรื่องเส้นตายที่ใกล้เข้ามา ชาวทุกสำนักตีพิมพ์เรื่องการหายตัวไปของดีไซเนอร์ บ้างก็ว่างานอาจจะต้องล่มหากเขากลับมาไม่ทัน

“เขาจะกลับบ้านไหวแน่หรือ” ดราถามตามดักคอ ไทกะต้องไปร่วมงานนี้ แต่แค่เดินยังไม่ไหว

เงินห้าบาทอีกโหล มองมา “คงไม่มีทางเลือกอื่น นี่ก็ครบอาทิตย์แล้วคืนนี้เขาต้องกลับกรุงเทพฯ”

“ทำไมเราไม่พาเขาไปส่ง...”

ดราถอนหายใจขึ้นยังพูดไม่จบ เงินห้าบาทก็โพล่งขึ้นก่อน

“ไม่! เราต้องไม่ยุ่งเรื่องนี้อีก เทำนี่ก็เสี่ยงมากพอแล้ว”

“ถ้ากลัวแล้วช่วยเขาทำไม”

“เพราะมันไม่มีทางเลือก เาน่า อย่าเข้าชี้อีกเลย คุณต้องเตรียมตัวกลับบ้านพรุ่งนี้เหมือนกันไม่ใช่หรือ มีงานใหญ่รออยู่”

“งานนาเมื่อ ผมอยากออกไปอยู่กับคุณแบบวันนั้นอีก”

“เรื่องนี่ยังมีอีกเยอะ เอาไว้ถึงเวลาของคุณก่อน ถึงตอนนั้นคุณจะมีเงินเบือเลย”

“ว่าแต่คุณวางแผนจะให้เขาไปกรุงเทพฯ ยังไงหรือ ตอนนั้นแค่เดิน

นิตเดียวก็หอบแล้ว”

แปลตามตัวดีขึ้น แต่ไทกะยังอ่อนเพลียเพราะเสียเลือด เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่บนเตียงและต้องให้คนนำอาหารเข้าไปให้

“จะมีคนแวะมารึบ”

“ใครหรือ แล้วเขารู้จักที่นี่ได้ยังไง เพื่อนคุณนั่นหรือ”

ชายสูงวัยส่ายหน้า เหลือบตามองไทกะที่นั่งสมาธิอยู่ด้านใน เขาพยายามฝึกหายใจอย่างที่เรียนมา

“เพื่อนเขาต่างหาก”

เงินท่วยยืม มันเป็นรอยยืมที่ตราก้อนไม่ชอบเอาเสียเลย หลายครั้งที่เขาทิ้งในการคาดการณ์อันแสนแม่นยำของอาจารย์

“ผู้ชายหรือผู้หญิง”

“คุณคิดว่าใครตื้อเก่งกว่ากันล่ะ” ชายสูงวัยพูดติดตลก

“ผู้หญิงอยู่แล้ว น่าเบื่อกที่สุด”

“บอกว่าผู้หญิงน่าเบื่อ แต่สักวันคุณก็ต้องมีแฟนกับเขา”

“โอ๊ย ไม่มีแน่นอน ผมเกลียดผู้หญิง เอาแต่ทำเสียงแฉ่ๆ น่ารำคาญ ชอบก้าวก่ายความเป็นส่วนตัวที่หนึ่ง แถมยังซื่อจกอีกต่างหาก”

“อาจจะมียุผู้หญิงดีๆ รอคุณอยู่ในอนาคตก็เป็นได้”

“ไม่ละ ขอบาย จะอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต เผลอๆ อาจจะโกนหัวเข้าวัดไปเลยก็ได้”

“ฉันจะคอยดู ตอนที่เราต้องเตรียมทุกอย่างให้พร้อมเพื่อส่งมอบไทกะให้เธอคนนั้น” ชายสูงวัยพูดเป็นปริศนา

หนุ่มน้อยขมวดคิ้ว ถามต่อ “ใครหรือ”

“ผู้หญิงที่เกาะไทกะอย่างกับปลิง”

๑

ข่าวฉาวและการพบกันของสองเรา

ดราาก่อนกำลังใช้คีย์การ์ดเปิดประตูห้องพัก แต่ยังไม่ทันจะเข้าห้อง เสียงผิวปากเรียกจากห้องสวิตที่อยู่ข้างๆ ก็ดังขึ้น เขาหันไปมองและพบว่าผู้หญิงมือเรียก นักร้องหนุ่มเดินเข้าห้องนั้นแทน

เขากลับกรุงเทพฯ ซ้ำเพราะต้องช่วยเงินท่าวจัดการกับคนป่วย นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าคุณจัดการหนุ่มดักรออยู่ก่อนแล้ว

“มีอะไร ฉันบอกแล้วไงว่ามีธุระ” คนมีชนกริบแก้ตัว เพราะกลัวว่าคุณจัดการหนุ่มจะถาม

ผู้หญิงโต้กลับทันควัน “นายไปไหนมา เมื่อคืนนี้ไม่ได้กลับมานอนโรงแรมใช่ไหม”

ดราาก่อนกำลังนึกคำแก้ตัวดีๆ ระหว่างเขาแอบออกไปเที่ยวหรือไปวิ่งออกกำลังกายตอนเช้าดี แต่ชุดที่สวมอยู่ซึ่งเป็นชุดเดิมกับเมื่อคืนก็ค้านข้ออ้างนั้น

“อย่าโกหกฉันว่าออกไปเที่ยวหรือไม่ก็ออกไปจ๊อกกิงเด็ดขาด ฉันนั่งสองประตูนายมาตั้งแต่เช้ามีดแล้ว นายไม่ได้กลับมาอนที่นี้ใช่ไหม”

สารภาพมา”

“เออ รู้แล้วจะถามอีกทำไมวะ หรือว่าเมื่อคืนสองสาวนั้นกวนใจนาย”

“ใช่ แต่ไม่ใช่อย่างที่นายคิด แต่เพราะไอ้นี้ต่างหาก”

สิ่งที่ยื่นมือถือส่งให้ดราگونดู ภาพข่าวที่ปรากฏอยู่หน้าฟีดเด่นหรา คือรูปของดราگونกับสองสาวตรงที่จอดรถ แต่เนื้อข่าวที่ใส่สีตีไข่จนดูเหมือนนิยายเรตอาร์ตต่างหากที่ทำให้เจ้าของเรื่องกั๊กตรามแน่น

“เฮ้ย ฉันไม่ได้ค้างคืนกับพวกหล่อน สาบานได้”

“ฉันรู้ ในคลิปก็เห็นๆ อยู่ว่านายสะบัดแขนจากสองคนนั้น”

“มีคลิปลงด้วยหรือ ทุเรศที่สุด นี่มันแอบถ่ายฉันหรือ”

สิ่งสกปรกคลิปปี้ให้ดู

ดราگونเบือนหน้าหนี เขาระแทกตัวลงบนโซฟา เสียผมแรงๆ ด้วยความหงุดหงิด นับตั้งแต่ก้าวเข้าสู่วงการ ชายหนุ่มต้องรับมือกับข่าวฉาวนับครั้งไม่ถ้วน แต่พักหลังบ่อยขึ้น นั่นก็เพราะนักข่าวคู่อริคนหนึ่ง

“นายไปอาบน้ำอาบท่าก่อน ฉันกำลังหาทางลบข่าวบ้าๆ นี้ออกจากเว็บ”

“นายทำได้ขึ้นหรือ”

“ไม่ลองก็ไม่รู้ แต่กว่าฉันจะตื่นมาเห็นข่าวก็ตีห้าครึ่งแล้ว ฉันโทร. หาคณบดีแต่ไม่มีใครรับสายสักราย ข่าวนี้โพสต์ตอนเที่ยงคืน แสดงว่าไอ้นักขาวนั้นคงมาแอบดักถ่ายคลิปนายแล้วส่งให้ บ.ก. พอไฟเขียวก็รีบโพสต์เลยหวังว่าแฟนคลับในย่องกงคงตื่นสายกันนะ”

“แล้วถ้าไม่เป็นอย่างนั้นล่ะ”

“ตำแหน่งพรีเซนเตอร์ของนายต้องมีปัญหาแน่”

“ขนาดนั้นเลยหรือ” ดราگونหน้าซีด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเสียข่าวฉาว แต่พออ่านความคิดเห็นด้านล่างแล้วเริ่มใจไม่ดี เนื้อหาข่าวใส่สีตีไข่จนเกินกว่าเหตุและมุ่งไปทางขู่สาว ทำนองว่าเขาคบผู้หญิงพร้อมกันถึงสองคน

“ฉันอาจคิดมากไปเองก็ได้ นายรีบไปอาบน้ำก่อนเถอะ แล้วห้ามลง

ไปไหนทั้งนั้น เรายังไม่ยอมรับมือกับนักข่าวตอนนี้ ฉันจะสั่งอาหารขึ้นมาให้บนห้องเอง”

“เออ รู้ว่า มีรูปแบบนี้ออกไป ใครจะมีอารมณ์ไปกินอาหารข้างล่างวะ”

“เชื่อใจฉันสิ ฉันจะช่วยจัดการเรื่องอื่นๆ ให้นายเอง รับรองว่าฉันจะเล่นงานไอ้คนที่ทำให้นายมีข่าวฉาวให้สาสม”

ร่างเพรียวบนเตียงเขวี้ยงเท้าเบเล็ดลงกับพื้นเพื่อระบายอารมณ์ หยางอิงไม่รู้จะทำไม่ต้องโกรธ รู้แต่ว่าตั้งแต่เห็นรูปในคอลัมน์กอสซิป ความรื่นรมย์ตอนเช้าก็หายวับไปในพริบตา

“ตายแล้วคุณหนู ทำไมโยนของแบบนี้คะ ประเดี๋ยวหน้าจอก็แตกพอดี” แม่บ้านอาวุโสผลักประตูเข้ามาและเกือบจะโดนเท้าเบเล็ดตกใส่เท้าจึงอุทาน โชคดีที่ห้องนี้ปูพรม หน้าจอจึงไม่เป็นรอย

หญิงสาวหนึ่งองค์ จิกเล็บเรียวยาวเข้ากับมือตัวเอง “ป้าคะ อิงบอกแล้วไงว่าถ้าจะเข้าห้องต้องเคาะประตูก่อน”

แม่บ้านร่างอวบส่ายหน้า ย่อตัวเก็บเท้าเบเล็ดส่งคืนให้ อมยิ้มน้อยๆ แบบที่เคยทำประจำ

“ป้าขอโทษค่ะ ลืมไป คิดว่าคุณหนูยังเด็ก ตอนเล็กๆ มีแต่ร้องไห้ ป้าพามาอนเป็นเพื่อน”

น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความเอ็นดูแถมคนพูดยังไม่หยุดหยิ่ง หยางอิงจึงรู้สึกผิด หล่อนลุกจากเตียงและเดินมากอดเอวอย่างประจบ ชบหน้าลงบนบ่า

“ขอโทษค่ะ อิงโมโหเกินไปหน่อย”

“ใครกันคะที่ทำให้คุณหนูของป้าหน้าหงิกแต่เช้า หรือว่าเป็นเพราะข่าวของนักร้องคนนี้”

ลิฟท์หยิบมือถือตุนขึ้นมา หน้าจอมีข่าวดราม่าก่อนเปิดค้างอยู่ คลิป

วิดีโอสั้นๆ ที่ปาปารัชนีนำมาลงเรียกยอดเข้าชมได้เป็นล้านๆ ลิฟงเองก็ได้ดูคลิปนี้ด้วย แม้อายุหกสิบปีแล้วแต่ก็ทันสมัย หล่อนมีแอคเคานต์เฟซบุ๊กอีกทั้งในกรู๊ปไลน์ย่อยยังมีคนส่งคลิปมาให้ดูแทบทุกกรู๊ป

หยางอิงหน้าบูต หัวข้อข่าววันนี้มีแต่เรื่องดราม่าก๊อปปี้แทบทุกพีด เพราะนักร้องหนุ่มกำลังดัง มีทั้งงานโฆษณา งานอีเวนต์ พรีเมเซเตอร์สินค้า แต่ที่หยางอิงโกรธที่สุดก็คือเขากำลังจะทำโปรเจกต์ร่วมกับหล่อนแต่ดันมามีข่าวฉาว ชายหนุ่มไม่ควรเอาความมกมากมาทำให้งานเสีย

“ป้าอย่าพูดถึงเขาได้ไหมคะ อิงไม่อยากได้ยีน ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห”

ใช่! หยางอิงเกลียดดราม่าก๊อปปี้ เพราะเขาเคยปราชญ์หล่อนด้วยคำพูดอันแสนเจ็บแสบ

‘ผมไม่ชอบทำงานกับเด็ก ยิ่งเป็นเด็กผู้หญิงด้วยแล้วน่าเบื่อ งอแงเอาแต่ใจ น่ารำคาญ’

แม้จะไม่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ด้วยตัวเอง แต่หยางอิงก็นึกหน้าชาयหนุ่มออกมาไบหน้าคงสุดแสนจะเยื่อหยิ่ง ดราม่าก๊อปปี้หลงตัวเอง คิดว่าตนเป็นศูนย์กลางของจักรวาล สมัยเรียนเขาคือรุ่นพี่สุดฮอตของโรงเรียน ทั้งคู่เรียนที่เดียวกัน ดราม่าก๊อปปี้ต่อต้านทุกคน ยิ่งคนสนใจเขาก็ยิ่งทำตัวเหมือนไม่เห็นหัวคนอื่น แค่นี้ก็ถึงขั้นหย่านตาคนแสนยียวน หยางอิงก็อยากจะทำตัวเหมือนไม่เห็นคุณนั้นออกมาเสียให้รู้แล้วรู้รอด คิดที่ว่าหล่อนไม่อยากติดคุกข้อหาทำร้ายร่างกาย ทำไมเขาต้องดูถูกหล่อนทั้งที่ไม่เคยร่วมงานกันด้วย

“แต่ป้าได้ยินว่าเขาต้องร้องเพลงคู่กับคุณหนูไม่ใช่หรือคะ แล้วทำไมไม่ติดต่อกันไว้”

“ป้าจะให้อิงทำดีกับผู้ชายคนนั้นนะหรือ ผันไปเถอะ คนอะไร ทั้งซื่อวดแถมยังเจ้าชู้อีกต่างหาก”

คลิปที่ถูกปล่อยออกมาเป็นตอนที่หญิงสาวสองคนยืนอยู่คู่ผู้ชายคนเดียวกัน แทบไม่ต้องเดาเลยว่าดราม่าก๊อปปี้คงจะดวงสองสาวไปทอกราตรีต่อเป็นแน่ คลิปถูกตัดออกไปแถมยังเบลอนำไว้ แต่ภาพสุดท้ายคือรูปของ

ชายหนุ่มเดินออกมาจากห้องในสภาพอิดโรย หยางอิงจำสองสาวได้ว่าเป็น
พรี่เซนเตอร์ของแอปพลิเคชันไฮนั้นเอง

“เหเม คุณหนูคะ บางทีเรื่องจริงอาจไม่เป็นแบบที่เห็นก็ได้ ปาปาร์ซซี
เดี๋ยวนี้ขยันสร้างข่าวจะตาย”

“แต่อิงมันใจว่าผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนดี”

ดราก์ก่อนมักมีภาพหลุดกับผู้หญิงออกมาเสมอ และทุกครั้งก็เป็น
นักข่าวคนเดิม หลายคนบอกว่าบรรณาธิการกับนักข่าวไม่ชอบดราก์ก่อน
เป็นการส่วนตัวจึงลงรูปและข่าวเชิงซู้สาว แต่หยางอิงเชื่อว่าเขาคือเพลย์บอย
ตัวเอ้ที่คอยพราพรหมจรรย์สาว ๆ

“เขาทำอะไรให้คุณหนูโกรธหรือคะ ป้าไม่เคยเห็นคุณหนูพูดถึงใคร
แบบนี้”

“อิงเกลียดหมอนั่น เอะอะก็หาว่าอิงเด็ก อิงอแง อิงเกลียดที่สุด”

“นี่คุณหนูเคยเจอกับดราก์ก่อนแล้วหรือคะ”

“เคยสิคะ อิงจำขึ้นใจเลย ตอนนั้นอิงน่าจะชกหน้าผู้ชายคนนั้นเสีย
ด้วยซ้ำ”

สมัยนั้นหล่อนยังเป็นเด็กกะโปโลตัวเล็กๆ ผิวคล้ำพินหลอ แต่ดัน
สะเออะไปแอบชอบรุ่นพี่ หล่อนไปต่อคิวมอบการ์ดวันวาเลนไทน์ให้ แต่ถูก
ชายหนุ่มโยนการ์ดที่ตั้งใจทำมาทั้งคืนลงถังขยะแถมยังมองด้วยสายตา
รังเกียจ หลังจากนั้นทั้งสองก็พบกันแบบผ่านๆ อีกหลายครั้งโดยที่ดราก์ก่อน
จำหล่อนไม่ได้เลยสักนิด เขาไม่เคยเห็นหัวหล่อนด้วยซ้ำ

“ตายแล้วคุณหนู นี่ใครสอนให้ก้าวร้าวแบบนี้ ไม่เอาค่ะ ไม่น่ารักเลย
เราเป็นเด็ก เขาอายุมากกว่า คุณหนูต้องเรียกเขาว่าพี่ถึงจะถูก”

“อิงไม่เรียก อิงเกลียด”

“คุณหนู ไม่เอานะค่ะ” ลีฟางเอ็ด ลีหน้าเคียด

“ป้าฟางคะ นี่ป้าไม่รักอิงแล้วหรือ ทำไมต้องไปเข้าข้างคนนอกด้วย
คอยดูนะ ถ้าเจอ อิงจะชกหน้าเขาให้หายไปเลย”

ลีฟางเลี้ยงดูหยางอิงมาตั้งแต่เกิดเพราะมารดาเสียชีวิต หยางอิงจึงรักอีกฝ่ายเหมือนแม่แท้ๆ ยิ่งเหวินลูซิงไม่เคยมีเวลาให้ เขาทำแต่งงาน นอกลูวงานก็เปลี่ยนคู่นอนไม่เว้นแต่ละวัน เพื่อชดเชยให้ลูกสาว หยางอิงจึงเปรียบเสมือนเจ้าหญิงของบ้าน ทุกคนล้วนแต่ตามใจหล่อน

“ไม่เอาะคะ เป็นสาวเป็นนางจะชกหน้าผู้ชายได้ยังไง คนอื่นได้ยินจะคิดว่าป้าเลี้ยงคุณหนูไม่ดี เราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่า ป้าจะขึ้นมามากคุณหนูว่าคุณพ่อรออยู่ที่ห้องอาหารเช้า อยากให้คุณหนูลงไปพบ”

“ป้ามาถึงบ้านแล้วหรือคะ ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมอิงไม่รู้”

“คะ ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ และก็สั่งให้ป้าทำของโปรดของคุณหนูไว้เต็มโต๊ะด้วย ป้าให้เวลาสิบห้านาทีพอไหมคะ เดี่ยวคุณท่านจะรอนานเกินไป”

“เหลือเฟือคะ เดี่ยวอิงอาบน้ำเสร็จแล้วจะรีบตามลงไป”

ร่างบางที่เคยหน้าบูดบึ้งกระโดดแผล้วลงจากเตียงและวิ่งเข้าห้องน้ำทิ้งให้ลีฟางมองตาม

ภาพถ่ายของหยางอิงวางเรียงกันตรงหัวนอน นับตั้งแต่วัยเบาะาะจนถึงวันเด็กและตอนโต ไม่นึกเลยว่าเด็กหญิงที่เคยนั่งกอดตุ๊กตาร้องไห้รอให้พ่อกลับบ้าน บัดนี้โตเป็นสาวแล้วแถมยังสวยมากอีกด้วย หยางอิงได้ความสุข ใบหน้างดงามผุดผาดจากผู้เป็นแม่ อีกทั้งยังได้ความเฉลียวฉลาดทันคนจากบิดาไปเต็มๆ แต่ใครจะนึกว่าเด็กสาวเลือกเส้นทางที่ต่างจากบิดาอย่างสุดขีด เพราะแทนที่จะสนใจธุรกิจกลับเลือกไปประกวดร้องเพลงแทน

ลีฟางหยิบรูปคุณผู้หญิงของบ้านขึ้นมาดู

“น่าเสียดาย ถ้าคุณผู้หญิงได้เห็นคงภูมิใจ ตอนนี้คุณหนูอิงทั้งสวยและน่ารัก”

สายตาคนในภาพถ่ายมองกลับมา แววตาหม่นเศร้าคล้ายกับมีความในใจบางอย่าง ลีฟางลูบกระจกด้านหน้ารูปถ่าย ขอบตาแดงก่ำ

“คุณผู้หญิงไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันจะดูแลคุณหนูอย่างดีที่สุดที่ไม่ให้

คุณหนูต้องพบกับความเสียใจเหมือนคุณผู้หญิง จันลัญญา”

ชายร่างหนาที่นั่งตรงหัวโต๊ะแม้จะอายุหกสิบปีแล้ว แต่ความสง่าไม่ได้ลดน้อยลงเลย หัวฮ่องงไม่มีใครไม่รู้จักเหวินลูชิง เขาคือนักธุรกิจ มหาเศรษฐี และมาพียในคนเดียวกัน เหวินลูชิงมีหุ้นในบริษัทโทรคมนาคมทั้งในฮ่องกงและเมืองไทย เขาร่วมทุนกับบริษัทเอเวอร์แกรนด์กรุ๊ปเปิดตัวแอปพลิเคชันไฮที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่

“นั่งก่อนสิ พ่อให้ป่าฟางเตรียมของโปรดลูกเอาไว้เยอะเชียว”

หยางอิงเฟิงอาบน้ำเสร็จ สวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนรัดรูปเผยให้เห็นรูปร่างสมส่วนของวัยสาว หล่อนกำลังจะอายุยี่สิบในอีกไม่ถึงสองสัปดาห์ข้างหน้า

“วันนี้แปลก ทำไมป่าว่างมากินข้าวเข้ากับอิงได้”

“พูดแบบนี้แสดงว่าไม่คิดถึงป้าเลยนั่นสิ”

“คิดถึง แต่อิงรู้ว่าป้างานยุ่งมาก” หยางอิงเน้นคำ ชาวคู่ควงคนล่าสุดที่เป็นดาราสาวสุดเซ็กซี่ตีพิมพ์ในหนังสือแท็บลอยด์หลายฉบับ แม้จะบอกตัวเองว่านี่คือเรื่องราวของผู้ชายที่มีฐานะแต่ก็อดน้อยใจไม่ได้ ดูเหมือนบิดามีเวลาให้แก่ผู้หญิงพวกนั้นมากกว่าหล่อน

“ยุ่งแค่ไหนป้าก็มีเวลาให้อิงเสมอ แต่ที่ป้าหายไปเพราะไปหาของขึ้นนี่มาให้ลูกอิงต่างหาก”

ลุงกระดาศลีลัมอันเป็นเอกลักษณ์ หยางอิงมองของที่ถูกนำออกมาจากกล่องและพบว่าคือกระเป๋าสตางค์แบรนด์ดัง พอเปิดกล่องและดึงกระเป๋าสตางค์ออกมา ก็พบว่าป้าเป็นรุ่นที่หายากมากๆ เพราะเป็นลิมิเต็ดอี디션 ลวดลายบนกระเป๋าสตางค์มีความหมายจากแฟล็กชิพของแบรนด์ซึ่งมีลักษณะคล้ายบานหน้าต่างของร้านนั่นเอง ความพิเศษคือหนังหุ้มชนิดที่ผสมผสานอยู่บนกระเป๋าสตางค์เดียวและเทคนิคสามมิติ

“ป้า นี่ป้าได้มายังไงคะ”

“ก็เพื่อลูก ป้าก็ต้องหาทางสอยมันมาจนได้นั่นละ”

หยางอิงโผเข้ากอดบิดา หอมแก้มเขาพอดใหญ่ เหวินลูซิงโอบเอว บุตรสาวเอาไว้ เขารักหล่อนมากที่สุด สำหรับคนอื่นเหวินลูซิงคือมาเฟียอันตราย เขาโหดร้ายและพร้อมจะจัดการกับคู่แข่งได้ในพริบตา เขาเคยตกเป็นผู้ต้องสงสัยคดีฆ่าคนตายแต่อำนาจเงินก็ทำให้หลุดพ้น แต่สำหรับลูกสาว เขาคือพ่อที่ดี เอาใจทุกอย่าง

“แต่มันแพงมากนะคะ อิงไม่เอาดีกว่า”

“อ้าว ไหงั้น จูๆ จะมาเทป้าแบบนี้ไม่ได้นะ ป้าหมดไปตั้งเท่าไร รู้ไหม”

“ป้าเอาไปขายต่อสิคะ ไม่เห็นยาก กระเป๋าฉันี่ราคาในตลาดหลายล้าน ขายตอนนี้นี่รับรองมีคนซื้อแน่ๆ” หยางอิงแกล้งพูดทั้งที่ความจริงตัวเองอยากได้กระเป๋าใบนี้มานานมากแล้ว หล่อนเปรยกับลีฟางตั้งแต่เห็นภาพโฆษณาทางเว็บไซต์ แต่รู้ว่าไซ้จะหามาได้ง่ายๆ

“ป้าไม่ได้ให้ของฟรีๆ เสียหน่อย แต่ป้าจะหักเงินเดือนหนู” เหวินลูซิงแกล้งเห้ย

หยางอิงเบิกตากว้างมองบิดาพร้อมกับทูปแขนเขาเบาๆ “ป้าก็ ไม่ได้มีเงินเยอะแบบนั้นสักหน่อย”

“แบบนี้ก็ได้ แบบนั้นก็ได้ สรุปว่าจะให้ป้าเอากกระเป๋าไปคืนร้านนั้นหรือ ป้ายังเข้าใจว่าอิงอยากได้กระเป๋าใบนี้มาก เห็นติดรูปไว้ในห้องนอน”

หยางอิงเบิกตากว้างมองบิดา แม้เขาจะไม่ค่อยอยู่บ้านแต่กลับใส่ใจหล่อน

“ป้าฟางบอกป้าหรือคะ”

“ไซ้ ป้าถึงได้บอกคนของป้าว่าจะต้องซื้อกระเป๋าใบนี้มาให้ได้ เพื่อเป็นของขวัญวันเกิดให้อิงในวันครบรอบยี่สิบปี”

“ป้าจำวันเกิดอิงได้”

“เรื่องของอิงป้าทำได้ทุกอย่างนั่นละลูกรัก อิงเหมือนแม่มากๆ ยิ่ง

เวลาที่ดวงตาเป็นประกายแบบนี้”

แม่เหวินลูซิงจะหิยมโหด แต่เขาไม่เคยลืมภรรยาซึ่งเป็นรักแรก
หล่อนคือผู้หญิงคนเดียวที่เขาไม่เคยลืม แม้ที่ผ่านมาเขาจะมีคู่นอนมากมาย
แต่ไม่เคยมีใครแทนที่หล่อนได้เลย

“อิงก็คิดถึงแม่”

“บอกป้าหน่อยสิว่าชอบของขวัญชิ้นนี้ไหม”

หยางอิงยื่นหน้ามาหอมแก้มบิดาพร้อมกับโผเข้ากอด เหวินลูซิงลูบ
ผมลูกสาวแล้วยิ้ม

“ชอบค่ะ อิงชอบมากๆ ชอบคุณป้ามากๆ นะคะ แต่ถ้าจะให้ดีวันนี้
ป้าห้ามไปทำงาน ต้องอยู่บ้านกับอิง”

“ป้ากำลังคิดอยากจะจ้างอยู่พอเลย ดีเหมือนกัน ได้อยู่บ้านกับ
ลูกสาว”

“ป้าสัญญาแล้วนะคะ”

“แน่นอน ขอป้าเคลียร์เอกสารในห้องสมุดแป๊บเดียว แล้วเราสองคน
จะได้อยู่ด้วยกันทั้งวัน”

“ห้ามผิดสัญญานะคะ อิงให้ป้าทำงานแค่ชั่วโมงเดียว เวลาที่เหลือ
วันนี้ทั้งวันต้องเป็นของอิงเท่านั้น” ร่างเพรียวเอี้ยงหน้ามาซบไหล่และกอด
เอวบิดาไว้นั่น

เหวินลูซิงหัวเราะร่วน ลูบศีรษะลูกสาวอย่างเอ็นดู สองพ่อลูกหัวเราะ
อย่างขื่นมื่น เขามองลูกสาวซึ่งเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจ คนอย่างเหวิน
ลูซิงจะไม่ยอมให้ใครมาทำให้ลูกสาวเสียใจอย่างเด็ดขาด

มื้ออาหารเช้าวันนี้เป็นไปอย่างขื่นมื่น เหวินลูซิงทำตามคำสัญญาที่ให้
ไว้แก่ลูกสาวนั่นก็คือทุ่มเวลาให้อย่างเต็มที่ เขาเข้าไปเคลียร์เอกสารในห้อง
ทำงานแค่ชั่วโมงเดียว หลังจากนั้นสองพ่อลูกก็นั่งเล่นเกมเพลย์สเตชันด้วย
กัน เหวินลูซิงทำตัวเป็นวัยรุ่นเพื่อลดช่องว่างระหว่างวัย แต่ในช่วงบ่ายที่

ลูกสาวเข้าไปซ้อมเต้นในสตูดิโอ เขาก็ได้มีเวลาส่วนตัว

ชายร่างหนาน้อยอยู่หน้าจอ กดปุ่มวิดีโอคอลไปยังไลน์ของลูกน้อง
คนสนิท รออยู่ไม่นานภาพของอีกฝ่ายก็ปรากฏขึ้น

“เรื่องที่ฉันสั่งได้ความว่ายังไงบ้าง”

สิ่งที่ทำให้เหวินลูชิงหงุดหงิดมากในวันนี้คือข่าวกอสซิปที่ปรากฏใน
หน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับ เนื้อข่าวทำให้พ่อที่หวงลูกสาวนังแทบไม่ติด

“ผมพยายามติดต่อด้านสังกัดแล้ว แต่เขาบอกว่าเปลี่ยนไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้ พวกมันไม่รู้หรือนั่นเป็นใคร!” เหวินลูชิงทวาดลั่น
เขาคือพ่อที่หวงลูกสาวประดุจจิ้งจอกไข่มุก ยิ่งรู้ว่าตราไก่เป็นหนุ่มเจ้าชู้จะ
มาใกล้ชิดลูกสาวก็ยอมไม่ได้

“โอ้ นายครับ ทางเราเซ็นสัญญาไปแล้ว จู่ๆ จะให้เปลี่ยนตัวนักร้อง
ได้ยังไง”

“ทำไมจะเปลี่ยนไม่ได้ อย่าลืมนึกว่ามันก็เป็นลูกจ้างบริษัทเราเหมือน
กัน แล้วงานนี้ฉันก็เป็นสปอนเซอร์ใหญ่ ฉันสั่งอะไรก็ต้องเป็นไปตามนั้น”

“แต่ตราก่อนดังมาก หากได้ประกบกับคุณหนูอิง รับรองว่าดังเป็น
พลุแตก”

“แต่หยางอิงไม่จำเป็นต้องอาศัยมัน” เขาเน้นคำ พาดหัวข่าวเมื่อเช้า
ยังจำติดตา

“แต่เนี่ยคือโอกาสทองเลยนะครับ”

ชื่อเสียงของตราก่อนกำลังหอมหวานติดลมบน แคมีข่าวพลมออก
ไป ยอดติดตามในอินสตาแกรมของทั้งคู่พุ่งขึ้นเกือบสองเท่า

“ฉันไม่สน ทำยังไงก็ได้ให้มันกระเด็นออกไป ไม่เห็นหรือว่ามันคง
ผู้หญิงพร้อมกันสองคน ขึ้นให้หยางอิงใกล้ชิดมันละก็”

“แต่คุณหนูเป็นคนฉลาด คงไม่หลงกลใครง่าย ๆ หรือ”

“ถึงอย่างนั้นฉันไม่อยากเสี่ยงให้ลูกสาวต้องอยู่ใกล้ชิดกับผู้ชายชikov
พรรคนั้น แยกไปจัดการตามที่สั่ง ถ้ามีปัญหาหนักละก็ จัดการให้ไอ้ตราก่อน

มันร้องเพลงไม่ได้ไปตลอดชีวิตเลยก็ยิ่งดี”

“จะดีหรือครับนาย มันจะกระทบพิธีเซนเตอร์แอปพลิเคชันไหนครับ ผมว่าใจเย็นๆ ก่อนเถอะ เขาเป็นว่าผมจะลองคุยกับทางต้นสังกัดให้เปลี่ยนตัวนักร้องคู่ อาจจะลองเสนอบุคคลอื่นที่ไม่มีข่าวฉาวก่อน ประเด็นนี้อาจจะพอทำให้เปลี่ยนใจได้”

ที่ผ่านมามีเหวินลู่อิงพยายามใช้คอนเนกชันทุกอย่างทำให้ดราگون กระเด็นออกไปจากชีวิตลูกสาว แต่ติดที่อีกฝ่ายมีคะแนนนิยมสูงลิบทำให้จัดการลำบาก

“จะทำอะไรก็ไปทำ แต่วันมะรืนนี้หยางอิงต้องเข้าประชุม ฉันหวังว่า จะได้ยินข่าวดีว่ามันไม่อยู่ที่นั่นแล้ว”

“ครับนาย ผมจะทำให้เต็มที่ นายรอฟังก็แล้วกัน”

เหวินลู่อิงกดตัดสาย เขาเอนกายพิงพนักเก้าอี้ สีหน้าหงุดหงิดไม่ต่างจากเดิม เขามองไปยังห้องซ้อมที่อยู่ติดกัน ห้องนี้เขาลงทุนสร้างขึ้นเพื่อให้ลูกสาวได้มีสตูดิโอส่วนตัวภายในบ้าน ผนังห้องเก็บเสียงอย่างดี ผ้าม่านด้านหนึ่งเป็นกระจกมองเข้าไปเห็นในห้องอย่างชัดเจน ภาพลูกสาวที่สวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีนกำลังซ้อมเต้นอย่างเอาใจจริงเอ้าจ้ง มองจากมุมนี้หยางอิงเหมือนอดีตภรรยาของเขามาก ใบหน้างดงามราวกับนางฟ้า เหวินลู่อิงรักลูกสาวมาก อะไรที่เป็นความสุขไม่เคยขัด แต่ครั้งนี้พอรู้ว่าจะต้องทำงานกับดราگونก็ยิ่งหงุดหงิด

เขาไม่ไว้ใจหมอนั่น บางทีถ้าฟังลูกน้องไม่ได้ เขาอาจจะต้องลงมือเอง ดราگونจะไม่มีการได้อยู่ใกล้หยางอิง และถ้าจำเป็นเขาก็พร้อมจะจัดการชายหนุ่มให้หายไปจากโลกใบนี้ และหาพิธีเซนเตอร์คนใหม่มาเสียบแทน

ดราگونเขี่ยอาหารเข้าในจานไปมา เขาไม่รู้สึกลอยๆ อาหารเลยแม้แต่เล็กน้อย ตลอดทั้งวันเสียงเครื่องเครียด ผู้จัดการหนุ่มคุยโทรศัพท์ที่ไม่รู้กี่สายเพื่อจัดการให้เคลิบเคลิ้มกล่าวถูกลบออกไป ดราگونหวังว่าต้นสังกัดจะยังไม่เห็น

ชาวนั้น แต่โชคร้ายก็คือบรรณาธิการส่งรูปพร้อมคลิปให้บริษัทต้นสังกัดเสียเอง

“นักข่าวคนนี้นั้นตามจิกนายไม่เลิก ไม่รู้จะแค้นฝังหุ่นอะไรนักหนา”

คลิปถูกตัดต่อมาแค่บางส่วน สิ่งที่ตราท่อนล่างคือได้เตียงกับสองสาว และลงเอยด้วยการซ้อมเตอร์ไซค์หนีไป แต่ภาพเหล่านั้นกลับทำให้เกิดความเข้าใจไปในทางตรงกันข้ามเพราะตัดมาแค่การยืนอยู่ดแกนกัน คนในสังคมจึงแปลความว่าตราท่อนคบผู้หญิงพร้อมกันสองคน แถมยังมีการตัดต่อให้ภาพจากกล้องวงจรปิดของโรงแรมซึ่งเป็นรูปชายหนึ่งหญิงสองถูกเบลอ ทำให้คนคิดว่าสุดท้ายแล้วตราท่อนคงทั้งสองคนเข้าไปในโรงแรม ลีหังรีบติดต่อเส้นสายของตนเพื่อลบรูป แต่เนื่องจากข่าวถูกแชร์ออกไปเป็นวงกว้าง แคมเปญสื่อก็วางแผนตั้งแต่เช้ามีด เขาต้องรับโทรศัพท์สลับกับการแก้ข่าวว่าเกิดอะไรขึ้น

“ช่างมันเถอะ หมอนี่มันหุ้หุ้จุมกมด มันคงตามฉันมาเมืองไทย”

“ทำไมไฉ่ต่งเพยถึงได้เกลียดนายนัก”

ตราท่อนรู้จักต่งเพยดี ตอนนั้นเขาเพิ่งได้ตำแหน่งใหม่ๆ ต่งเพยมาดักสัมภาษณ์ขณะที่เขากับมารดา กำลังออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านด้วยกัน ท่าทางคุกคาม พยายามจะถ่ายรูปเขาร่วมกับแม่เพื่อไปพาดหัวข่าว ตราท่อนโมโหจนเผลอตอกหน้าไป ทำให้นักข่าวไม่พอใจมาก ยิ่งเขาบังเอิญรู้ว่าต่งเพยชอบหลอกแบล็กเมลล์นักศึกษาจึงยื่นมือเข้าไปช่วย หลังจากนั้นทั้งสองก็กลายเป็นศัตรูมาตลอด

“เราจะฟ้องมัน เล่นลงรูปแบบนี้ทำให้ภาพลักษณ์นายเสียหายหมด”

“อย่าไปยุ่งกับมันเลยนะ แค่นี้ขี้ปะติ๋ว”

“ได้ไงตราท่อน นี่มันส่งผลต่องานใหญ่ของนายเลยนะ” ลีหังโพล่งออกไปอย่างลืมหึ่กก่อนเงิบเสียง ตราท่อนจึงรู้ว่าผู้จัดการกำลังปิดบังบางอย่างอยู่

“นะ นายหมายความว่ายังไง”

“เอ่อ ปละ เปลา”

“ไม่จริง บอกฉันมาสิหิง ฉันอยากรู้”

ผู้จัดการหนุ่มหน้าซีด จำต้องเอ่ยตอบ

“เอ่อ คือว่าเมื่อครูนี้นางตันสังกัดโทร. มาจะขอยกเลิก”

ลี้หิงบอกเสียงอ่อย ลำพังเรื่องเงินเขาไม่ห่วงเพราะสัญญาที่เซ็นไว้ครอบคลุม แต่ที่ลี้หิงเสียใจคือโอกาสทำโปรเจกต์ใหญ่ต่างหาก เขาพยายามต่อรองและสัญญาว่าจะหาหลักฐานมาแก้ต่าง แต่ตันสังกัดดูอีกอึก เหมือนมีบางอย่างซ่อนอยู่

“แค่มีรูปกับผู้หญิงเหียนะ แล้วสองคนนี้ก็ปรีเชนเตอร์ของแอป-พลิเคชันไฮด้วย ทำอย่างกับว่าฉันหลุดพวกหล่อนไปชมขึ้นนั้นละ ถ้าอย่างนั้นไม่แจ้งความจับฉันเข้าคุกไปเลยละ”

“ฉันเข้าใจทุกอย่างว่านายไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับสองคนนั้น แต่ตันสังกัดไม่คิดอย่างนั้น พวกเขาคิดว่านายทำให้ชื่อเสียงบริษัทเสียหาย”

“แต่ฉันไม่เคยนอนกับพวกหล่อน นายก็รู้”

“รู้สิ ฉันรู้ดีกว่าใครเพื่อน แต่ฉันสงสัยว่าคงมีใครสักคนหมิ่นขี้หน้า นาย ปกติตันสังกัดไม่เคยจุกจิก เรื่องพวกนี้มันก็แค่ข่าว ยิ่งมีข่าว คนก็ยิ่งสนใจนายมากขึ้น เป็นการสร้างกระแสด้วยซ้ำ แต่คราวนี้ถึงกับจะเปลี่ยนตัวปรีเชนเตอร์ ฉันว่ามันแปลก”

“นายคิดว่ามีคนบีบให้ฉันออกจันหรือ”

“ทำนองนั้น แต่ไม่ต้องกลัวนะ ฉันแอบปล่อยข่าวในทวิตเตอร์แล้ว ประเดี๋ยวกองทัพบกคลับของนายก็คงออกมาไววายเอง คิดจะปลดนายออกก็ต้องรับมือกับแฟนคลับเป็นกองทัพบกของนาย คราวนี้ถึงแม้ตันสังกัดอยากเปลี่ยนแต่ก็คงต้านกระแสสังคมไม่ได้”

ตราก่อนมีฐานแฟนคลับที่เหนียวแน่นมาก มียอดแฟนคลับเป็นล้านคนที่สนับสนุน ดังนั้นพอมีข่าวลือว่าจะเปลี่ยนตัวนักร้อง แฟนคลับคงไม่ยอมแน่ ตันสังกัดที่ต้องพึ่งพลังสนับสนุนของแฟนคลับคงไม่ยอมสูญเสีย

เงินจำนวนนี้ไป

“ไอ้คนคนนั้นเป็นใคร”

“ฉันไม่รู้ ก็แค่เดา ไม่คนพ่อก็คนลูก”

“หรือว่าหยางอิงไม่อยากร่วมงานกับฉัน?”

ดรากร่อนหน้าบึ้ง ตอนแรกก็รู้ว่าจะต้องร่วมงานกับหยางอิง เขา หงุดหงิดสุดขีด นอกจากเป็นผู้หญิงแล้วหล่อนยังเด็กมาก กิตติศัพท์ความ เรื่องมากของหล่อนเล่าลือไปทั่ววงการ ชายหนุ่มต้องการคนที่เป็นมืออาชีพ ดังนั้นเขาจึงปรามาสหล่อนโดยผ่านคนใกล้ชิดไปหลายครั้ง

“เป็นไปไม่ได้ เธอก็เลยขอให้พ่อช่วย”

“นี่มันเรื่องเง่งเง้งที่สุดในศตวรรษเลยนะ ถ้ากลัวนักทำไม่ไม่ลาออกไป เองล่ะ ไม่ได้ ฉันไม่ยอม เรื่องอะไรจะมาียดงานฉัน”

โปรเจกต์นี้คือโปรเจกต์พิเศษของทางค่าย ซึ่งจะทำเงินรายได้ให้ ดรากร่อนมหาศาล นอกจากนั้นยังเป็นโอกาสที่เขาจะได้โกอินเตอร์ เนื่องจาก ทางค่ายมีแผนจะจับคู่เขากับนักร้องวัยรุ่นของอีกหลายประเทศ

“ฉันจะกลับฮ่องกงไปคุยกับเด็กคนนั้นเดี๋ยวนี้”

“เฮ้ย แกจะไปหาหยางอิงเนี่ยนะ บ้าหรือเปล่า มีหวังโดนพ่อหล่อน แพนกบาลแน่ เผลอๆ อาจได้กินลูกป็นเป็นอาหารเช้า” ลีหิงโพล่งออกมา เสียงหลง

“ใช่ ฉันจะไม่ยอมให้ยายลูกคุณหนูเอาแต่ใจตัวเองมาทำให้เสียงาน หรอก คอยดูนะ”

“นายจะทำไม?”

“ฉันก็จะไปคุยกับเธอสองต่อสองนะสิ”

แม้ว่าวิธีนี้จะเสี่ยง แต่สิ่งหนึ่งที่รู้ดีว่าเหวินลู่ชิงรักลูกสาวมาก หากหยางอิงยอมทำงานต่อ ผู้เป็นพ่อก็ปฏิเสธไม่ได้ เท่าที่เขารู้มา หญิงสาวถือดีว่าตน มีความสามารถ หากบีบให้นักร้องสาวมาลงสนามเพื่อแข่งก็อาจจะสำเร็จ

“นายรู้หรือว่าหยางอิงอยู่ที่ไหน พ่อหล่อนคุมแจชุนาดั้น แล้วจะพบ

ตัวต่อตัวโดยไม่มีบอดีการ์ดได้ง”

“รู้สิ แล้วฉันก็มีวิธีด้วย นายช่วยเลื่อนตัวกลับห้องงให้เร็วที่สุด ฉันต้องการพบหยางอิงก่อนการประชุมอาทิตย์หน้า”

ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของตน และก็พบว่าใครอีกคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เขาไม่แปลกใจเพราะปกติเงินห่าวไปไหนมาไหนโดยไม่บอกล่วงหน้าอยู่แล้ว การที่จู่ๆ โผล่มาในห้องจึงไม่ใช่เรื่องเกินความคาดหมาย เพราะหัดดีสิงเพิงแยกตัวกลับห้องเพื่อเก็บข้าวของเตรียมตัวเดินทางกลับก่อนกำหนด

“ไม่เปิดไฟอีกแล้ว เดี่ยวผมก็หัวใจวายตายกันพอดี”

“ยังหนุ่มอยู่จะหัวใจวายตายได้ยังไง อ่อนแอเกินไปหรือเปล่า”

ดราگونไม่เหมือนเด็กหนุ่มในวัยเดียวกันที่ใช้ชีวิตอยู่แต่ในโรงเรียน ยามว่างคนตรงหน้าก็สอนให้ชกมวย ยิงปืน ฟันดาบ รวมถึงศิลปะป้องกันตัวแขนงต่างๆ เหตุการณ์ที่อำเภอสวนผึ้งคือการออกภาคสนามของชายหนุ่ม ก่อนแยกกันเขากับเงินห่าวส่งไทกะให้ถึงมือหญิงสาวคนหนึ่ง พวกเขาชุมนุมอยู่นอกบ้านจนอีกฝ่ายขึ้นรถไปเรียบร้อย แต่ที่แยกก็คือเขายังไม่ได้รับคำชมเลยแต่แค่คำเดียว

“ดูผมอีกแล้ว ผมเป็นศิษย์เอกของคุณ อย่างน้อยน่าจะชมกันบ้าง”

“ยังเร็วเกินไปที่จะชม คุณยังต้องพิสูจน์ตัวเองอีกหลายเรื่อง”

ดราگونยกไหล่

“แต่งงานที่ผ่านมาผมทำได้คืออก”

“แค่ช่วยพยาบาลคนป่วย ดีตรงไหน”

“แต่เขาอาการหนักมากนะ แต่สุดท้ายก็รอด แถมเรายังส่งเขากลับบ้านได้อีกต่างหาก” ชายหนุ่มโอ้ คนป่วยอาการหนัก เพื่อตลอดเวลาแถมยังใช้ขั้นสูง แต่เพราะเงินห่าวมีความรู้ทางการแพทย์จึงช่วยให้ไทกะรอดชีวิต

“เขายังไม่ปลอดภัยหรอก ดราบใดที่พวกมันยังตามล่าเขา”

“ขอบพุดมีลับลมคมในจิ้ง สรุพบว่าเขาปลอดภัยหรือยังกันแน่”

“อย่ารู้เลย นี่ไม่ใช่เรื่องของคุณ เอาะนี่ไป งานนี้สำคัญมาก คุณต้องเอาทัมบี้ใครฟ์นี่กลับห้องง”

ชายหนุ่มรีบไป หรีตามองก่อนจะถาม “ข้างในคืออะไร”

“เอาไว้ถึงบ้านค่อยเปิดดู จำเอาไว้ ห้ามเปิดในคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อวายพายเด็ดขาด ข้อมูลด้านในเป็นความลับ”

“โห ฟังดูน่าตื่นเต้น เหมือนหนังสายลับเลย น่าสนุก” ชายหนุ่มพุดด้วยน้ำเสียงทะเล้น นัยน์ตาคู่นั้นเป็นประกาย

“ทำเป็นเล่นอยู่เรื่อย อย่างนี้จะทำงานใหญ่ได้ยังไง”

“ได้หรือไม่ได้ผมก็ทำมาแล้ว สำเร็จเสียด้วย แค่เรื่องทัมบี้ใครฟ์สบายหายห่วง ผมจะพาเจ้าหญิงกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย”

เขาสอดทัมบี้ใครฟ์ไว้ในกระเป๋าเสื้อ ตบเบาๆ พร้อมยกคิ้ว เงินห่าวเป็นฝ่ายเดินตามมากำชับสีหน้าเคร่งเครียด

“รักษาของชิ้นนี้ให้ดีเท่าชีวิต นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ”

“ไม่ต้องห่วงง่วน่า ผมทำตามที่คุณสอนทุกอย่าง” ชายหนุ่มลากเสียง

มือหนาเอื้อมมาแตะบ่า อาจารย์มีสีหน้าเคร่งเครียด

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นละก็จำคำฉันเอาไว้ คุณต้องไม่ลังเล เพราะมันคือจุดอ่อน”

ชายหนุ่มลั่นศีรษะ “บ่นเป็นคนแก่อีกแล้ว บอกแล้วไงว่าผมยังไม่พร้อมจะฆ่าคน ไม่เข้าใจหรือ”

“ฉันไม่ได้บอกให้คุณฆ่า แต่ถ้ามถึงเวลาต้องป้องกันตัว คุณต้องไม่ลังเล”

ชายหนุ่มมองอาจารย์ที่มีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าเดิม นับตั้งแต่วู้จักกันมา นอกจากสอนศิลปะป้องกันตัวแล้ว อาจารย์ยังสอนการดำรงชีวิตอีกด้วย เขารักและเคารพอาจารย์ประดุจญาติผู้ใหญ่ แม้ว่าหลายครั้งจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านทำก็ตาม

“ผมรับปาก เชื้อเถอะ ผมเอาตัวรอดได้”

“เอาไว้ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ฉันจะติดต่อกุณเอง เข้าใจไหม”

มือหนาบ่า บีบเบาๆ นัยน์ตาสีฟ้ามองชายหนุ่มด้วยความมั่นใจ

๒

หวั่นไหว

ทันทีที่เครื่องบินแตะรันเวย์ ดรากร้องกรี๊ดร้องแซ็กเอาต์ จูตมุง-หมายของเขาดอนนี้ไม่ใช่บ้าน แต่กลับเป็นสปอร์ตคลับแห่งหนึ่ง เขาเองก็เป็นสมาชิกที่คลับแห่งนี้ เขากลับมาเป็นเศรษฐีในฮ่องกงที่มีฐานะร่ำรวย อีกทั้งยังเป็นผู้มีชื่อเสียง บางส่วนเป็นนักการเมือง ดรากร้องโซครัดที่ได้สิทธิ์ในการเป็นสมาชิกเพราะมารดารู้จักเป็นการส่วนตัว ปกติแล้วคิวสมัครสมาชิกยาวเป็นปีๆ เลยทีเดียว แม้ค่าสมาชิกจะแพงมากแต่เมื่อเทียบกับความเป็นส่วนตัวแล้วนับว่าดีมาก

คลับมีพื้นที่กว้างขวางสำหรับทำกิจกรรมนานาชนิด ทั้งขี่ม้า ติ๊กอล์ฟ วัยน้ำ ฟิตเนส มีสนามเทนนิส สควอช แบดมินตัน นอกจากนี้ยังมีร้านอาหารขึ้นชื่อ เซฟชื่อดังจากโรงแรมชั้นนำถูกซื้อตัวมาที่นี่ ปกติยามว่าง ดรากร้องจะเข้ายิมแทบทุกวัน เขาสนิทกับพนักงานและรู้ว่าหยางอิงเองก็เป็นสมาชิกคลับที่นี่ด้วย แต่ส่วนที่หญิงสาวชอบมาใช้บริการคือสนามขี่ม้า ซึ่งอยู่ด้านหลังของคลับ

ดรากร้องหงุดหงิดจนนั่งแทบไม่ติดเมื่อเห็นข่าว เขาต้องการใคร

ลักคนรับผิดชอบเรื่องนี้ ชายหนุ่มตั้งความหวังกับโปรเจกต์เดอะเลิฟเวอร์ เอาไว้มาก เขาจะไม่ยอมพลาดงานเพราะรูปถ่ายไร้สาระอย่างเด็ดขาด ลิ้มเสนอให้พื่อนักข่าวของนิตยสารเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง อีกทั้งยังเป็นการประกาศให้ทุกคนรู้ว่าเรื่องทั้งหมดไม่เป็นความจริง ลิ้มติดต่อโรงแรมที่กรุงเทพฯ เพื่อหาเหบบจากกล้องวงจรปิดฉบับเต็มมาแก้ข่าวว่าสุดท้ายแล้วดราگونไม่ได้ออกไปกับหญิงสาวทั้งคู่ อีกทั้งภาพที่ปรากฏก็ไม่ใช่เขาแต่เป็นการตัดต่อ

แต่ไหนแต่ไรมาดราгонไม่เคยสนใจข่าวฉาว ภาพลักษณ์ซึ่งเป็นจุดขายของเขาคือแบบบอย แต่ทั้งหมดยกเว้นแค่โปรโมตเพื่อสร้างกระแส หากต้องเสียโอกาสก็ช่างไม่ยุติธรรมเลย ความหวังของชายหนุ่มคือโด่งดังถึงระดับโลก นักแต่งเพลงที่มาร่วมโปรเจกต์คือนักแต่งเพลงชื่อดังซึ่งเขาอยากร่วมงานด้วยมานานแล้ว แม้จะหงุดหงิดที่ต้องทำงานกับ ‘เด็ก’ แต่ดราгонมองถึงประโยชน์ที่จะตามมามากกว่า เขจะมีผลงานก้าวไปอีกขั้น

หนุ่มร่างสูงกวาดตามองไปยังลานเบื้องหน้าที่ปูด้วยหญ้าเขียวซีพื้นที่น้อยอยู่ด้านหลังของคลับจึงกินพื้นที่กว้างขวาง ฝั่งทางขวาเป็นตัวตึกซึ่งทำเป็นคอกม้าสะอาดสะอ้าน ส่วนตรงกลางนั้นมีลานกว้างสำหรับลูกค้ายามาฝึกขี่ม้า ครูฝึกเพิ่งเดินออกไปจากสนามเมื่อเห็นว่าจ็อกกีสาวขึ้นนั่งบนหลังม้าเรียบร้อยแล้ว

ดราгонยืนหลบอยู่ตรงหลังต้นไม้เพื่อมองเป้าหมายให้ชัด เขาจำไม่ได้ว่าเจอหยางอิงครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ เขากับหล่อนเรียนโรงเรียนเดียวกัน ภาพสุดท้ายในความทรงจำคือเด็กหญิงตัวพอมกะหรงใส่เสื้อติดดัดฟันคอยตามวอแวเขาอยู่เรื่อย แต่ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าตอนนี้ต่างกันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ

เด็กหญิงพอมแกร็นในอดีตกลายร่างเป็นสาวสวยสะคราญ หยางอิงไ้วผมยาวตรงถึงกลางแผ่นหลัง รวบไว้เป็นหางม้ายๆ สวมหมวกทับ เรือนร่างเพียวอ่อนแอ้น แผ่นหลังตั้งตรง ศีรษะเชิดขึ้น เลื้อยดีสีขาพอดิตัว

แนบกระชับไปกับเรือนร่าง ท้องล่างเป็นทางเก้งหน้างีดำรัดรูปสำหรับขี่ม้า ทำให้หยางอิงดูเซ็กซี่อย่างเหลือร้าย

ใบหน้าที่เคยตอบเล็กลายเป็นวงหน้ารูปไข่สมบูรณ์แบบ นัยน์ตากลมโตต่างไปจากเดิมเพราะบัดนี้มีเครื่องสำอางแต่งแต้มอยู่ ริมฝีปากอímมีเพียงลิปกลอส กระจก้อนตะลึงเมื่อเห็นหญิงสาวควบม้าผ่านไป เขาไม่เคยรู้สึกแบบนี้ วูบหนึ่งอยากจะกระโจนไปขึ้นบนหลังม้าควบขับหล่อน

เฮ้ย!

ดราก์ออนรีบกระตุกความคิดตัวเองกลับมา

บ้าฉิบ!

แต่สายตาเจ้ากรรมกลับยังเพ่งไปที่อกอímที่ชูชันอวดท่าส่ายตา คงเพราะแผ่นหลังตั้งตรงทำให้หยางอิงดูอวบอímกว่าหญิงสาววัยเดียวกัน หล่อนมีหุ่นขี้ใจชาย ทั้งเอวเล็กคอด สะโพกผาย ยิ่งยามเจ้าตัวนั่งอยู่บนหลังม้าแยกขาออก จะดีสักแค่ไหนหากเขาได้ตระกองกอดหล่อนบนหลังม้าแบบเนื้อแนบเนื้อ

เฮ้ย...เฮ้ย!

ชายหนุ่มรีบสั่นศีรษะ สมองก่นด่าตัวเองที่เผลอเผลอไปกับภาพเย้ายวนตาตรงหน้า เขาคงเพี้ยนไปแล้วแน่ที่คิดว่ายายแม่ मदเด็กสว้ย เซ็กซี่ขี้ใจ หล่อนคือนางปีศาจ ชื่อในวงการของหล่อนคือเองเจิ้ลแต่ดราก์ออนมักเรียกติดปากว่าเดวิลแทน และตอนนี้หล่อนก็กำลังร้ายมนตร์ทำให้เขาเสียศูนย์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ

รองเท้านุตทรงสูงทำให้ท่อนขาเรียวยาวดูไร้ไขมันส่วนเกิน มือบอบบางจับบังเหียน ขาสองข้างหนีบกระตุนให้ม้าวิ่งไปข้างหน้า ม้าคู่ใจเป็นม้าพันธุ์ดี ขนเป็นเงาสีน้ำตาลเข้ม เขาเพิ่งรู้จากพนักงานว่ามันมีชื่อว่าเจ้าลมกรดตามความเร็วของมัน ม้าตัวนี้เคยผ่านสนามแข่งมานับครั้งไม่ถ้วนและมีดีกรีเป็นถึงแชมป์หลายสนามด้วยกัน ร่างสูงเปลอจ้องมอง หยางอิงดงามราวกับภาพวาด ยิ่งยามลมพัดเส้นผมปลิวระข้างแก้ม เผยให้เห็น

แก้มแดงเรื่อหน้ามอม

ตราก้อนไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเผลอเดินลงไปในลู่อั้งแต่เมื่อไหร่เพราะ
มัวแต่ตกตะลึง ในจังหวะที่ม้ามอบเข้ามาใกล้นั่นเอง คนบนหลังม้าก็สะดุ้ง
สุดตัว รีบกระตุกบังเหียนอย่างแรง แต่ช้าเกินไปเสียแล้วเพราะม้าที่วิ่งมา
ด้วยความเร็วสูงไม่อาจหยุดได้ทันเวลา มันพุ่งเข้าหาตราก้อนด้วยความเร็ว
ชายหนุ่มไม่มีทางเลือกจึงกระโดดหลบส่งผลให้ล้มคว่ำและกลิ้งไปกับพื้น
ดูเหมือนคนที่อยู่บนหลังม้าก็ตกใจมากเช่นเดียวกัน หล่อนชักม้าให้หยุด
ก่อนกระโดดลงจากหลังม้าไปช่วยชายหนุ่มที่ล้มอยู่ เอื้อมมือไปแตะพร้อม
พยายามพยุงเขาขึ้น

“คุณคะ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ฉันขอโทษนะคะ ฉันไม่ทันเห็น”

หนุ่มร่างสูงหยัดตัวขึ้นยืน พอหยางอิงเห็นว่าเป็นใคร หล่อนก็มีสีหน้า
บูดบึ้ง ชักมือกลับทันที

“นายมาที่นี่ทำไม”

ตราก้อนยิ้มแบบยียวน บัดฝุ่นที่ขาทางเกวออก ตรงเข้ามีรอยขาด
และเลือดซึมออกมา

“ฉันก็มาหาเธออย่างไงละคุณหนูขี้วัน”

“เอ๊ะ นายว่าใคร” หญิงสาวหน้าตึง ริมฝีปากอึดแน่นแน่น จ้องกลับ
อย่างไม่เกรงกลัว

“จะใครเสียอีก ก็เด็กเอาแต่ใจอย่างเธอไงละ”

หยางอิงเบือนหน้าหนี เจอกันแค่แวบเดียวเขาก็ค่อนข้างแคะหล่อนอีก
แล้ว หญิงสาวกำมือแน่นอย่างสะกดอารมณ์ แทนที่จะตอบปากต่อคำต่อด้วย
กลับเดินหนี แต่ตราก้อนไม่ยอมแพ้ เขาอุตส่าห์เสี่ยงมาที่นี่ก็เพื่อคุยกับ
หล่อนให้รู้เรื่อง เขายื้อไหล่หญิงสาวไว้

“จะรีบไปไหน เราสองคนมีเรื่องต้องคุยกัน”

“เอ๊ะ ปล่อยฉัน นายไม่มีสิทธิ์มาแตะเนื้อต้องตัวฉัน”

หยางอิงสะบัด จ้องตาวาว ตราก้อนอมยิ้มเมื่อเห็นพวงแก้มแดง

ระเรื่อของคนตรงหน้า หญิงสาวคนนี้ได้เรียงสากว่าที่คิด หรือหล่อนไม่เคยต้องมือชาย น่าแปลก หยางอิงเข้าเรียนในโรงเรียนอินเตอร์ที่เน้นภาษาอังกฤษเป็นหลัก แถมยังเป็นโรงเรียนที่มีแต่ชาวต่างชาติเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่เพราะอะไรหล่อนถึงทำท่าเหมือนกับไม่เคยถูกใครแตะเนื้อต้องตัว หรือว่านี่คือมารยา

“ฉันก็ไม่ได้อยากแตะตัวเธอหรอก ถ้าเธอไม่ใช่อิทธิพลพ่อรังเกคนอื่น”

“ฉันเปล่า”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมฉันถึงได้หลุดออกจากโพรเจกต์เดอะเลิฟเวอร์ล่ะ”

หยางอิงอ้าปากค้าง สีหน้าเต็มไปด้วยความประหลาดใจเหมือนกับว่าเพิ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก แต่พอรู้ตัวก็รีบกลบเกลื่อนด้วยการยกไหล่แทน

“นายต้องถามตัวเองมากกว่ามั้ง คนที่มีพฤติกรรมเลวๆ จนคนในสังคมรับไม่ได้ ไม่แปลกที่ต้นสังกัดสั่งปลดนาย”

“ฉันเลวตรงไหนอี”

“ยังจะต้องให้สาธยายอีก การที่นายควงผู้หญิงขึ้นห้องสองคนพร้อมกันนั้นยังไม่เรียกว่าเลวอีกหรือ” หยางอิงได้ไม่รู้ว่าตัวเองเผลอแสดงความรู้สึกบางอย่างออกไป แก้มที่แดงระเรื่อบอกให้รู้ว่าหล่อนรู้เพียงสา

“เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันพาผู้หญิงสองคนขึ้นห้อง ยายเด็กบ๊องไม่เห็นแต่ชอบคิดเองเป็นตุเป็นตะ คงอ่านนิยายปรัมปราโลกมากเกินไปใช่ไหม” ร่างสูงที่เป็นต่อในทุกๆ ด้านกระเถิบเข้ามาชิด ดราก์อ้อนลื้มไปด้วยซ้ำว่าเขาลือดอก ในวินาทีนี้เขาแค่ต้องการข่มขู่หญิงสาวเท่านั้น

“แค่เห็นรูป ฉันก็เดาได้แล้ว คนทั้งสองคงเขารู้กันทั่วว่านายเป็นคนยังไง”

“เธอมันมั่ว ชอบตัดสินคนอื่นด้วยอคติ”

“อดีตที่โหดเหี้ยม ทุกคนเขาก็รู้ว่านิสสัยนาย ขอแค่เป็นผู้หญิงจะรวบรวมรวบรวมทางยังงี้ก็ได้อยู่แล้ว”

ดรากร่อนสายหน้า สีหน้าบึ้งตึง “ฉันเนี่ยจะรวบรวมรวบรวมทางพวกหล่อนเฮอะ เธอเนี่ยมันมโนขึ้นเทพจริงๆ ไปเขียนนิยายขายเถอะไป”

เพี้ยฉื่อและอี่ไผ่ไม่ใช่สาวบริสุทธิ์แล้ว พวกหล่อนผ่านผู้ชายมานับไม่ถ้วน ดรากร่อนต่างหากที่ปฏิเสธไม่ยอมสูงลิ้งด้วย แต่เพราะภาพที่ถูกตัดต่อร่วมกับการเขียนข่าวแบบยุงทำให้เขากลายเป็นเพลย์บอยตัวเอ้ แถมนักข่าวคนเดิมยังลงรูปตอนเขามีสีหน้าอึดโรยก็ยิ่งทำให้คนพากันคิดไปไกล

“ซี ทำเป็นพุดดี ยังงั้นก็ไม่เชื่อหรอก”

“เพราะแบบนี้ใช้ใหม่ถึงให้พ่อบีบฉันหลุดจากโพเจกต์ ไร่สาระลันดี”

“ฉันเปล่า”

“ไม่จริง ถ้าไม่ใช่เธอแล้วจะเป็นใคร เด็กอย่างเธอกลัวผีมือสู้ฉันไม่ได้ก็เลยใช้วิธีสกดปรก”

ดรากร่อนคว้าข้อมือหล่อนเอาไว้ ออกแรกบีบ หยางอิงพยายามดิ้นกลับแต่สู้แรงไม่ได้ หล่อนจึงกลับตาวาว

“ฉันไม่เคยกลัวนาย รู้เอาไว้ด้วย ฉันรอเวลาที่จะได้ทำงานกับนาย จะได้รู้เสียทีว่าเด็กอย่างฉันก็มีฝีมือ” หยางอิงเชิดหน้าขึ้น ไม่รู้ตัวเลยว่าเรือนร่างแนบชิดกับชายหนุ่ม แถมยังยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีก ริมฝีปากหยักลึกอยู่ใกล้แค่เอื้อม

“อย่างเธอเนี่ยจะมีฝีมือ โหดขอฉันดูหน่อยสิ ฝีมือด้านไหนมิทราบ” ชายหนุ่มร้งร่างบางเข้าหาตัว ใช้มือกดเอาหล่อนให้แนบชิด

หยางอิงหน้าแดงก่ำ ผลักเขาออกแต่สู้แรงชายหนุ่มไม่ได้เลย ยิ่งผลักเขาก็ยิ่งกดรัดแน่นจนเนื้อแนบเนื้อ ทรวงอกตุงามบดเบียด ความแนบสนิททำให้หล่อนหวั่นไหว

“อีตาบ้า ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ละ ไอ้คนช็อก”

“ไม่! จะบอกให้รู้นะว่าฉันไม่ได้พิศวาสเธอเลยสักนิด คนอื่นอาจคิด

ว่าเธอสวย แต่สำหรับฉันเธอมันก็แค่เด็กอมมือที่ใช้เส้นพอร์ริงแกคนอื่น”

มีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับหยางอิง ทั้งเรื่องตำแหน่งแชมป์ร้องเพลงที่นักข่าวหลายสำนักอ้างว่าเกี่ยวข้องกับการเป็นสปอนเซอร์ของเหวินลูชิง

“นายไม่มีสิทธิ์มาพูดจาปรักปรำฉัน”

“ฉันก็พิสูจน์ให้หยางอิงว่าเธอมันแน่พอ เธอสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งบาร์มีพ่อเขี้ยคุ่งแข่งทุกคนให้พ้นตัว” ดราก้อนโต้

“ได้ ฉันจะบอกพ่อ เราสองคนจะได้พิสูจน์ฝีมือกันว่าใครแน่กว่าใคร นายจะต้องยอมศิโรราบให้แก่ฉัน”

“เด็กอย่างเธอไม่มีวันทำให้ฉันศิโรราบได้หรอก ยกเว้นบางเรื่อง อาจจะต้องปรับไฉไลกันได้”

ใบหน้าคมโน้มเข้ามาใกล้จนปลายจมูกโด่งเกือบจะชนกับหยางอิงอยู่แล้ว มือแข็งแรงร้งร่างบางเข้าหาตัว เนื้อกับเนื้อแนบชิด นัยน์ตามลดลงมองเนิ่นอก ดราก้อนแส้งยิ้มเยาะ หยางอิงโกรธจนตัวสั่น เขาก็เหมือนกับทุกคนที่ปรามาสว่าหล่อนใช้เรือนร่างในการพิชิตตำแหน่ง ทั้งที่ความจริงหยางอิงทุ่มเทซ่อมอย่างหนัก หล่อนเรียนร้องเพลงและซ้อมเต้นรำวันละไม่ต่ำกว่าสิบชั่วโมง

“ทุเรศที่สุด นายมันแล้ว ไอ้คนชikov ไม่ให้เกียรติผู้หญิง”

หยางอิงรวบรวมแรงผลักเขาออก ดราก้อนหัวเราะในลำคออย่างกวนประสาท เขาเป็นฝ่ายเดินจากไปแต่ไม่วายตะโกนมา

“จำคำพูดตัวเองเอาไว้นะ เธอกับฉันต้องได้เจอกัน”

หยางอิงกำหมัดแน่น ตะโกนไล่หลังชายหนุ่มด้วยความโกรธจัด

“แน่นอน นายกับฉันต้องได้เห็นตีกัน ฉันจะพิสูจน์ให้นายเห็นว่าคนอย่างฉันเก่งไม่แพ้คนอื่น ๆ คอยดูก็แล้วกัน”

“โธ่ว้ย อะไรวะ แพ้อีกแล้ว”

ร่างสูงเขี่ยรีโมตเกมเพลย์สเตชันรุ่นล่าสุดลงกับพื้น สบตเสียงดัง

ลั่น ตรงหน้าคือจอแอลซีดีขนาดยักษ์กินพื้นที่ของห้องนอนฝั่งหนึ่งมีตัวอักษรปรากฏว่าชายหนุ่มเพิ่งจะแพ้

ลี้หงมองด้วยหางตา ไม่บ่นนักที่ดราagoonจะหิวเสียเพราะเขาเล่นเก่งมาก ฝีมือระดับต้นๆ เลยทีเดียว

“เป็นอะไรดราagoon นายเคยเขียนในเกมนี้รึনা”

ผู้จัดการหนุ่มเปรยขึ้น ข้อความธรรมดาแต่สำหรับคนที่กำลังหงุดหงิดก็เหมือนกับหาเรื่อง

“เออ เขียนก็แพ้ได้ มีอะไรปะ”

ดราagoonเอื้อมมือหยิบรีโมตและกดเริ่มเกมใหม่อีกครั้ง แต่เล่นไปได้ไม่ถึงห้านาทีเขาก็แพ้ในรอบ คราวนี้ชายหนุ่มกดปิดโทรทัศน์ นอนหงายพลี้งลงไปบนโซฟา หน้าตาบูดบึ้ง

“วันนี้นายมือตกวะ”

ร่างสูงหน้าตึง หันมาค้อนผู้จัดการ ค่อนกลับเสียงแข็ง “ไม่พูดก็ไม่มีใครเขาว่าเป็นใบ้หรือกนะลี้หง คนยังหงุดหงิดอยู่”

“มีอะไรหรือเปล่า หรือว่ายังไม่โอเรื่องข่าว?”

ทันทีที่เครื่องลงเตะรันเวย์ ดราagoonก็เดินตุ๋มๆ ออกจากสนามบิน ปล่อยให้ลี้หงจัดการกับกระเป๋เดินทางทั้งหมดแต่เพียงลำพัง เขาต้องนำสัมภาระกลับมาเก็บที่คอนโด หลังจากนั้นก็รีบติดต่อไปยังบรรณาธิการหนังสือกอสซิปฉบับนั้นเพื่อให้ลบข่าวออกจากเว็บไซต์ในทันที ข้อต่อรองคือเอกสารจากนายความสูงจะฟ้องร้องหากหนังสือฉบับนี้ไม่ทำตาม ทุกอย่างดูไปได้สวย แต่พอกลับมาถึงกลับเห็นนักร้องหนุ่มนั่งเล่นเกมอย่างเอาเป็นเอาตาย ลี้หงเดาว่าอีกฝ่ายคงเครียด จึงปล่อยให้อีกฝ่ายนั่งเล่นเกมอยู่เกือบชั่วโมง

“เรื่องนั้นฉันยกให้นายจัดการ จะทำยังไงก็ตามใจ จะฟ้องสักก็ฉบับก็เชิญเลย ฉันไม่ห้าม”

“ถ้าไม่ใช่โอเรื่องข่าว งั้นก็โกรธเรื่องหยางอิงไฉ่ไหม” ลี้หงเดา

ดรากร่อนหน้าบึ้ง “หยุดพูดชื่อหล่อน ฉันไม่อยากได้ยิน รำคาญ”

“นั่นไง เดาไม่ผิด แล้วทำไมต้องหงุดหงิดด้วย ในเมื่อหยางอิงรับปากแล้ว”

ดรากร่อนขมวดคิ้ว เขายังไม่ได้เล่าเรื่องที่กลับไปให้ฟังแต่ทำไมผู้จัดการหนุ่มถึงรู้ หรือว่าอีกฝ่ายแอบตามเขาไปที่นั่น ถ้าคำนวณจากเวลาที่ผู้จัดการทุกอย่างก็น่าเป็นไปได้

“นี่นายรู้ได้อย่างไร มีสายอยู่ที่คลังงั้นหรือ”

ลิ่งหยกคิ้ว อมยิ้มแบบเป็นต่อ “แค่นายเหยียบไปที่นั่นก็มีคนโทร. มารายงานฉันเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่ต้องห่วงนะ รูปที่นายรู้จักกับคุณหนูหยางอิงรับรองไม่มีทางหลุดออกมาแน่”

ลิ่งหยกมือปิดปาก ดรากร่อนตาโต

“นายว่าอะไรนะ ใครรู้จักกับใคร”

“ไม่ต้องมาโกหกหน่อยเลยนะ เรายังรู้ๆ กันอยู่” ผู้จัดการหนุ่มยกคิ้ว

“ฉันไม่ได้รู้จักกับหล่อน”

“ถ้าฉันก็แค่ทำข้อตกลงกัน เลยต้องใกล้ชิดเพื่อบีบบังคับ โอเค ฉันเข้าใจ แต่นายไม่ต้องห่วงนะ เรื่องนายกับคุณหนูไซในคืนนั้นมีคนที่ใหญ่กว่าฉันคอยจัดการให้แล้ว” ลิ่งพูดอย่างยียวน

“นายหมายถึงใคร”

“คิดว่าใครล่ะที่หวงลูกสาวเหมือนนางจางหวงไซ ไม่น่าถาม”

เหวินลู่ซิงคือมาเฟียตัวจริงเสียงจริง เขามีลูกน้องเป็นโขยง แค่ว่าเด็กนี้เรียกว่ามีคนคอยทำตามคำสั่ง สมัยก่อนเหวินลู่ซิงเคยตกเป็นคู่ต่อแค้นคนตาย แต่ตำรวจก็สรุปว่าคดีไม่มีมูลเขาจึงถูกปล่อยตัว คนทั้งเกาะฮองกงต่างรู้ว่าไม่มีใครเอาผิดเขาได้

“เหวินลู่ซิงส่งคนสะกดรอยตามหยางอิงงั้นหรือ”

“แหงอยู่แล้ว ลูกสาวทั้งคน แถมยังสวยสะบึมขนาดนั้น ถ้าให้เดาฉันว่าเรื่องต้นสังกัดสั่งปลดนายน่าจะเป็นฝีมือคนพ้อแน่ๆ”

“ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมแบบนั้นทำไม ในเมื่อฉันเองก็เป็นลูกจ้างของเขา”

ดรากร่อนคิดเสมอว่าโดนหยางอิงกลั่นแกล้ง วันนี้เขาจึงไปเพื่อตอกหน้าหล่อน เขายอมรับว่าพอได้ยินจากหญิงสาวก็อดประหลาดใจไม่ได้ แต่เมื่ออีกฝ่ายยอมรับปาก ดรากร่อนก็ยอมรามือกลับมาตั้งหลักที่คอนโด เขาคิดมาตลอดว่าหยางอิงกลัวที่ต้องเผชิญหน้ากันจึงยืมมือพ่อจัดการ แต่ข้อความจากสิ่งหนึ่งทำให้ฉุกละหุก ดรากร่อนเป็นพิธีเซนเตอร์ของแอปพลิเคชันไฮซึ่งเหวินลูซิงเองก็มีหุ้นส่วนอยู่ด้วย แกรมตอนเซ็นสัญญา เหวินลูซิงยังเป็นคนพาไปพบนฤบาลที่เมืองไทย แล้วทำไมฝ่ายนั้นถึงใช้อำนาจบีบให้เขากระเด็นออกไป

“ฉันว่าคงหวังลูกสาว ไม่อยากให้หนุ่มหน้าไหนมาใกล้ซิด”

“จะบ้าหรือ ฉันไม่เคยสนใจขายเด็กกะโปโลนั้นเลยสักนิด หางตาฉันยังไม่เคยแลด้วยซ้ำ”

สมัยเด็กหยางอิงเคยแอบชอบเขา ดรากร่อนจำได้ว่าเขาเคยโยนของที่หล่อนมอบให้ลงถังขยะอย่างไม่ไยดี

“แน่ใจหรือ ถ้างั้นนายไปใกล้ซิดหล่อนทำไม”

สายตามองแบบจับผิดทำให้ดรากร่อนร้อนๆ หนาวๆ เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าสายสืบของสิ่งหนึ่งเห็นอะไรบ้าง

“ฉันแค่ไปตกลงบางอย่างกับหล่อน”

สิ่งที่ดรากร่อนตั้งใจคือขู่หยางอิงให้กลัว แต่สุดท้ายความใกล้เคียงกลับทำให้เขาเสียการควบคุมตัวเอง แต่สมองกลับผูกภาพตอนขี่ม้าคู่กันขึ้นมา จนดรากร่อนต้องระบายนามณ์ด้วยการเล่นเกม

“ให้มันแน่นะ เหวินลูซิงไม่ใช่คนธรรมดา ขึ้นนายไปอวดลูกสาวเขาละก็มีหวัง...” สิ่งหนึ่งทำท่าปาตค่อแล้วปั่นหน้าเคร่งเพื่อขู่

“ฉันแค่คุยเรื่องงาน นายก็คิดมากไปได้”

“นายคิดว่าแค่ขู่แล้วหยางอิงจะยอมคุยกับพ่อเรื่องให้นายกลับมาทำงานหรือ”

“ใช่ ฉันมั่นใจ ยายเด็กล่ะต้องการพิสูจน์ฝีมือว่าตัวเองเจ๋งพอ ดังนั้น
 ต่อให้เหวี่ยงลู่อิงคัดค้านหัวชนฝา หล่อนก็ต้องไฟต์กับพ่อเพื่อให้ได้ร่วมงาน
 กับฉัน”

“ดูนายมันใจเหลือเกินนะ ถ้าอย่างนั้นทำไมถึงระบายอารมณ์ด้วยการ
 เล่นเกมล่ะ”

ลีหงดักคอ ดราก์ถอนหน้าตึง

“ฉันเล่นเพราะอยากเล่น ไม่ได้เกี่ยวกับยายนั่นสักหน่อย” เขาเบือน
 หน้าหนี หยิบรีโมทขึ้นมาถือไว้อีก

“เรื่องโพรเจกต์นายไม่ต้องเครียดไปหรอก ยังไงเสียพวกเราก็มี
 แบ็กอัปดี ฉันพึ่งคุยกับมิสเตอร์ลี เขาพร้อมดันนายเต็มที่ แต่ที่ควรระวัง
 คือหัวใจตัวเองต่างหาก”

มิสเตอร์ลีคือหนึ่งในหุ้นส่วนสำคัญของบริษัทที่ชื่นชอบดราก์จนเป็น
 ทุนเดิม เมื่อได้ยินว่าต้นสังกัดจะเปลี่ยนตัวศิลปิน เขาก็ออกโรงคัดค้านทันที
 เนื่องจากเขามีหุ้นจำนวนมาก กรรมการหลายคนจึงเกรงใจ อีกทั้งเมื่อ
 แฟนคลับของดราก์จะเริ่มเคลื่อนไหว ต้นสังกัดเองก็ไม่แน่ใจว่าพร้อมจะ
 รับมือกับความปั่นป่วนได้หรือไม่

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่ชอบเด็ก”

“หยางอิงไม่เด็กแล้วนะ จะยี่สิบในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า แก้มพูน
 ยังเอกซ์เอ็มซะขนาดนั้น ใครไม่เขาก็ก็น่าเกลียดแล้ว”

ดราก์ถอนพลอดคิดตาม หยางอิงมีหุ่นอวบอัดเกินวัยจริงๆ หน้าอก
 หน้าใจใหญ่เกินตัว แก้มยังเอวคอดเล็กและสะโพกผายนั่นอีก ภาพตอน
 โกลัศจรรย์รวมถึงกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ติดตรึงอยู่ปลายจมูกทำให้เขาโมโหตัวเอง
 ที่เผลอไพล่ไปกับความเย้ายวนตรงหน้า

“เด็กนั่นอ้วนงะน่ารำคาญ”

“บางทีอาจจะเป็นวิธีเรียกร้องความสนใจจากนายก็เป็นได้นะ”

“ผ่านไปเถอะ ต่อให้โลกนี้เหลือผู้หญิงแค่คนเดียว ฉันก็จะไม่มีวัน

ยุ่งเกี่ยวกับยายนั่นเด็ดขาด นายคอยดูก็แล้วกัน”

“ฉันจะคอยดูคนกลืนน้ำลายตัวเอง”

“โอ้ไว้ย นายจะยั่วโมโหฉันให้ได้อะไรขึ้นมา”

“ฉันไม่ได้ยั่ว แค่จะอยากเตือนในฐานะเพื่อน หยางอิงไม่ใช่เด็กใส่เหล็กตัดฟันตัวพอมกะหรงที่นายเคยเจอสมัยเรียน ตัวจริงทั้งสวยและเซ็กซี่ นายต้องเก็บมือเก็บไม้ของนายเอาไว้ให้ดีๆ ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น นายอาจจะไม่โชคดีแบบนี้ เหวินลูซิงเล่นงานนายหนักแน่นๆ และคราวนี้ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ช่วยนายไม่ได้ทั้งนั้น”

เด็กใส่เหล็กตัดฟันนั้นหรือ ใช่ เรื่องนั้นมันเกิดขึ้นนานมากแล้ว

หลายปีก่อนหน้านั้น...

“พี่คะ ช่วยรับของขวัญหนูหน่อย”

ดราก์ก่อนงยหน้าขึ้น เขากำลังเร่งทำรายงานเพื่อส่งให้ทัน สองสัปดาห์ก่อนดราก์ก่อนขาดเรียน ครูประจำวิชาจึงสั่งให้เขาส่งทั้งหมดภายในวันนี้ ไม่เช่นนั้นจะสอบไม่ผ่าน

“กองไว้ตรงนั้น แล้วกรี๊ดไปซะ” ดราก์ก่อนมองด้วยทางตา สิ่งที่เขาเห็นคือเด็กสาวตรงหน้ายื่นจ้อง

“แต่หนูอุตส่าห์เลือกมาให้ พี่ช่วยรับจากมือหนูหน่อย ได้โปรด”

“เอ๊ะ ยายซื้อบ๊อ ฉันบอกแล้วไงว่าให้วางเอาไว้ ไม่เห็นหรือว่าฉันกำลังยุ่ง”

ไม่แปลกที่เด็กหนุ่มจะหงุดหงิด เพราะตั้งแต่เข้าดราก์ก่อนต้องรับของจากเด็กสาวทั้งโรงเรียน โต๊ะข้างๆ บัดนี้เต็มไปด้วยของขวัญ ดอกไม้ ช็อกโกแลต ดราก์ก่อนเกลียดความรู้สึกนี้ เกลียดการต้องตกเป็นเป้าสายตาไม่ว่าจะขยับตัว ยิ้มหรือหัวเราะ ทุกคนก็เอาแต่แอบมอง แม้จะรู้ว่าสายตาเหล่านั้นคือการชื่นชม แต่ชายหนุ่มกลับไม่รู้จะรับมือกับความรู้สึกนี้อย่างไร ขณะที่อาจารย์วิชานี้ก็ไม่ชอบหน้าดราก์ก่อนเอาเสียเลย หากเขาส่งงานไม่ทันนั้นหมายถึงการสอบตก

เด็กสาวร่างผอมกะหร่องมองดราگونตาแดงก่ำ หล่อกำมือแน่น ถ้าเป็นคนอื่นคงกลัวหัวหด รีบวางทิ้งไว้แล้วเดินหนี แต่ไม่ใช่สำหรับลูกสาวเจ้าพ่ออย่างหยางอิง

“ไม่เคยมีคนสอนหรือไม่ว่าทำแบบนี้แล้วจะทำให้คนอื่นเสียหน้าใจ”

ดราگونกระแทกปากกาลงบนโต๊ะ อารมณ์ทำงานหุดห้าย แปรเป็นความหงุดหงิดแทน

“แล้วไง ทำไมฉันต้องสนใจเธอด้วยยายกู่แห่งพันเหยิน ไปให้พ้นหน้าได้ไหม น่ารำคาญ” ร่างสูงบริภาษ

หยางอิงกัดฟันกรอดๆ ทั้งโกรธและน้อยใจ “ทำไมต้องบูลลี่คนอื่นด้วย”

“ฉันก็เป็นของฉันอย่างนี้นั่นละ ถ้าไม่ชอบฟังก็ไม่ต้องมาใกล้ฉัน ยายพันเหล็ก จำไว้เลยนะว่าฉันไม่เคยอยากได้ของขวัญจากเธอ ไม่ต้องเอามาให้ฉันอีก”

“แต่พี่ต้องรับ เพราะหนูอยากให้”

เอากะหล่อนลิ

หยางอิงกระแทกการ์ดใบนั้นลงบนโต๊ะอย่างถือดี ดราگونจ้องกลับก่อนริมฝีปากจะแปรเป็นเหยียดยิ้มอย่างหมายมาด เขาลุกขึ้นหยิบการ์ดเดินไปที่ถังขยะข้างห้องและโยนมันทิ้งอย่างไม่มีไยดี

“พอใจแล้วใช่ไหม ฉันรับแล้ว และก็โยนทิ้งถังขยะแล้วด้วย ยายกู่แห่งพันเหล็ก เลิกยุ่งกับฉันแล้วก็ไปเสีย!”

ดราگونตะคอก แต่กลับได้เห็นสิ่งที่คาดไม่ถึงคือใบหน้าเรียวเล็กเต็มไปด้วยน้ำตา

เขาไม่เคยรู้เลยว่าภาพนั้นจะตามหลอกหลอนตนจนถึงตอนนี้ ลึกๆ แล้วชายหนุ่มรู้สึกเสียใจ แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้ ไม่คิดเลยว่านั่นคือความทรงจำสุดท้ายระหว่างเขากับหยางอิง แต่ใครจะคิดว่าเขากับหล่อนจะต้องมาเจอกันอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่ฐานะรุ่นพี่รุ่นน้องแต่เป็นเพื่อนร่วมงาน แค่คิดก็

หงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก

สี่หญิงพูดถูก หยางอิงไม่ใช่ยายกึ่งแห่งพันเหล็กรีกต่อไปแล้ว แต่หล่อนคือสาวน้อยวัยกำดัดที่สวยสะพรั่งและมีสัดส่วนละลานตา สิ่งที่ชายหนุ่มควรทำคืออยู่ห่างๆ หล่อนและเก็บไม้เก็บมือ ที่สำคัญคือดรากร้อนต้องระวังหัวใจตัวเองไม่ให้เพลอไพลไปอย่างเมื่อช่วงบ่ายอีก ไม่อย่างนั้นคนที่ต้องตกที่นั่งลำบากก็คือเขานั่นเอง